JANUARI 2021

Liahona

Visar oss alla vägen till Jesus Kristus

FRÅN PROFETEN

När Gud uppenbarar sin vilja för oss, sidan 6

PERSONLIG UPPENBARELSE

Gud vill tala till dig, sida 10, 12

VISAR OSS ALLA VÄGEN TILL

Jesus Kristus

Livet är en resa. Liahona *kan vara till hjälp.*

På Mormons boks tid förberedde Herren Liahona för att hjälpa Lehi och hans familj framåt på deras resa. Det var en ”kompass, som skulle visa dem raka vägen till det utlovade landet” (Alma 37:44).

Liksom Nephi är vi på en resa. Vi får uppleva höjder och dalar. Solsken och oväder. Frid och smärta. Men genom alltihop finns det ett gudomligt syfte eftersom vi har gudomlig potential. Vår himmelske Fader vill inte bara att vi ska vara tillbaka hos honom. Han vill att vi ska bli mer som han genom hans Son Jesus Kristus. Men ibland behöver vi hjälp.

Under ledning av levande profeter är tidskriften *Liahona* i våra dagar utformad att hjälpa oss förstå vägen och hur vi vandrar längs den. Vi förändras av att lära oss om och följa Jesu Kristi evangelium. Och när vi har korsat våra egna öknar och oceaner upptäcker vi att han, när vi har följt honom genom både solsken och oväder, har gjort oss till dem som han alltid visste att vi skulle bli.

Fortsätt läsa för att få veta mer om nya *Liahona.*

TECKNING AV LIAHONA, BETH WHITTAKER

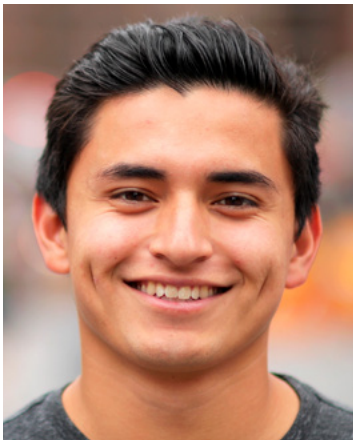

EN TIDSKRIFT
FÖR VARJE HJÄRTA OCH HEM

Oavsett om du är från Slovenien eller Spanien, Madagaskar eller Massachusetts, är den här tidskriften till för dig. Oavsett om du pratar koreanska eller kiribati, oavsett om ditt hem är gjort av tegelsten eller bambu, oavsett om du döptes för 80 år sedan eller i går. Gift, ensamstående, gammal, ung – dessa sidor talar till och återspeglar dig. Ditt vittnesbörd, din upplevelse, din ”trons familj”. Detta är den stora välsignelsen av att ha en global tidskrift för vuxna. Den förenar oss och påminner oss om att vi alla tillhör en världsomfattande familj och en världsomfattande kyrka.

Så kom och var med när vi alla närmar oss Jesus Kristus. Ett nummer åt gången, en sida åt gången. Med profeter och apostlar som vägleder oss, och en kärleksfull Frälsare som hjälper oss. Oss alla. Tillsammans.

FOTOGRAFI AV PAR MED LITET BARN, FRÅN GETTY IMAGES

VAD DU KAN VÄNTA DIG
AV NYA *LIAHONA*

BUDSKAP FRÅN PROFETER OCH APOSTLAR

Tidskriften *Liahona* bjuder på budskap från kyrkans ledare på ett lägligare sätt. Budskapen, i tryck och på internet, visar oss vägen till Frälsaren.

MER STÖD TILL ALLA MEDLEMMAR

Tidigare fick en del medlemmar tidskriften bara några gånger om året, beroende på deras språk. Nu trycks de tre globala tidskrifterna varje månad eller varannan månad på språk som talas av omkring 97 procent av medlemmarna.

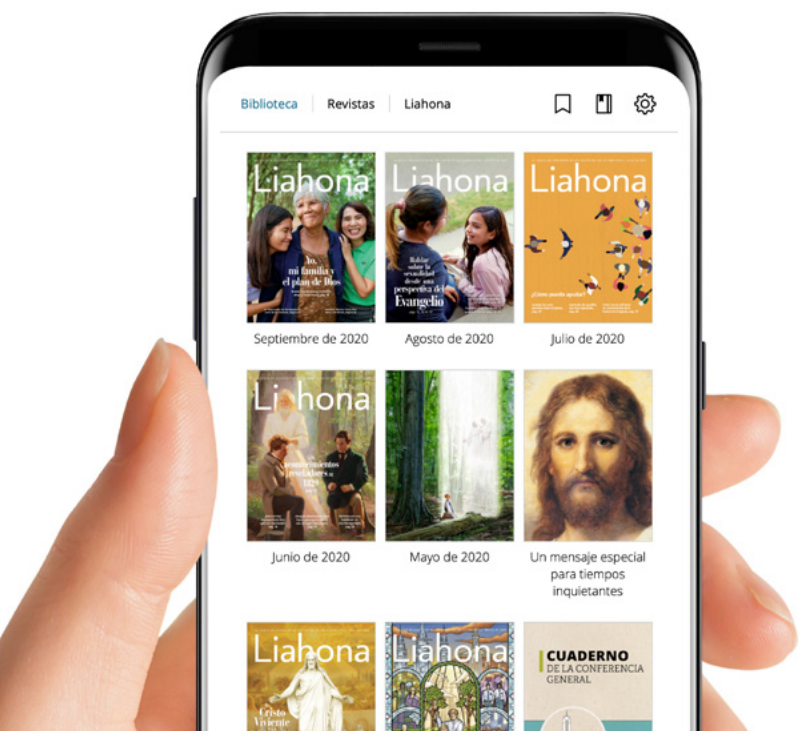

MER DIGITALT INNEHÅLL

För att hjälpa dig få det inspirerande innehåll du vill ha tillhandahåller vi det på fler av de sätt du föredrar. Titta efter förbättrade digitala upplevelser på liahona.ChurchofJesusChrist.org, i apparna Evangeliet i vardagen och Evangeliebiblioteket, genom e-postmeddelanden och via andra kommande alternativ.

HEMCENTRERAT EVANGELIELÄRANDE

Varje månad tillhandahåller vi upplevelser, aktiviteter och undervisning för att hjälpa sista dagars heliga lära sig om evangeliet hemma och undervisa barn och andra närstående om det.

VERKLIGA BERÄTTELSER FRÅN VERKLIGA MEDLEMMAR

När du läser om trosstärkande upplevelser som medlemmar över hela världen har haft stärks din egen tro. Och du påminns om att vi tillhör något större än vår församling eller gren. Dela din upplevelse på liahona.ChurchofJesusChrist.org eller skicka den till oss med e-post på liahona@ChurchofJesusChrist.org.

BERÄTTELSER OCH BUDSKAP NÄRA DIG

Liahona publicerar över 60 regionala versioner med infogade sidor som är specifika för olika geografiska områden och språk. De här lokala sidorna för dig närmare medlemmar, ledare och situationer nära dig.

FOTOGRAFI AV KVINNA SOM SKRIVER, FRÅN GETTY IMAGES; PORTRÄTT: FRÅN ANDRA RADEN HÖGST UPP (TILL VÄNSTER) OCH FRÅN TREDJE RADEN HÖGST UPP (TILL HÖGER), FRÅN GETTY IMAGES

”Frukta därför inte, du lilla hjord. Gör gott! Låt jord och helvete förena sig mot er, för om ni är byggda på min klippa kan de inte få överhand.”

LÄRAN OCH FÖRBUNDEN 6:34

HERREN ÄR MIN HERDE, AV YONGSUNG KIM, HAVENLIGHT.COM

En ny publikation för en världsomfattande kyrka

Våra kära bröder och systrar!

Medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga finns i länder över hela världen. Fastän vi pratar olika språk är vi enade i våra ansträngningar att följa Frälsaren och gläds åt vetskapen att vi alla är Guds barn.

Sedan den återställda kyrkans första dagar har publikationer som kyrkans tidskrifter stöttat medlemmar i deras ansträngningar att lära sig, leva enligt och sprida evangeliet. Inspirerande budskap har hjälpt medlemmarna komma närmare kyrkans ledare och varandra. Med en önskan om att utsträcka dessa välsignelser till fler av Guds barn har vi glädjen att ge dig det här första numret av nya *Liahona*.

Andra ändringar i fråga om kyrkans tidskrifter är nya publikationer för barn och ungdomar över hela världen. Var och en av tidskrifterna – *Liahona, Vägledning för de unga* och *Vännen* – verkar hand i hand med skriftstudie-resurserna för *Kom och följ mig* som är till stöd för evangelielärandet i ditt hem. De här tidskrifterna blir också mer tillgängliga i digitala kanaler.

Syftet med kyrkans tidskrifter förblir detsamma: att hjälpa Guds barn bli mer omvända till sin Frälsare, Jesus Kristus. Vi är tacksamma för din önskan att lära dig om och leva enligt evangeliet, och vi vet att de här tidskrifterna kommer att hjälpa dig i dessa ansträngningar.

Med vänlig hälsning,

första presidentskapet

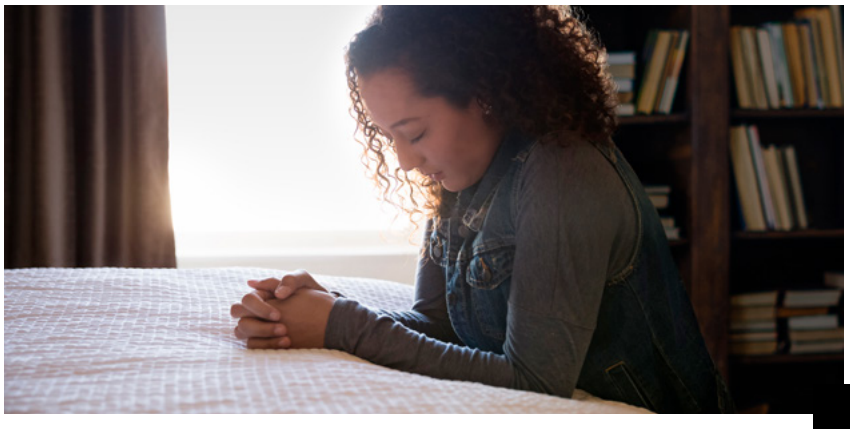

"När vi tar emot uppenbarelse tillbringar vi tid i Guds närhet." – *President Russell M. Nelson, sidan 6*

HUVUDARTIKEL

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Januari 2021
Vol. 145 No. 1
Liahona 17463

OMSLAG

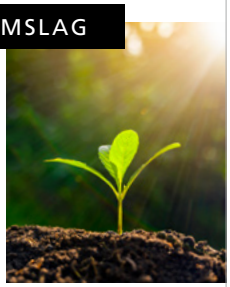

Fotografi från Getty Images.

INNEHÅLL

6 Tillväxa i uppenbarelsens princip
Russell M. Nelson
Hur kan vi höra Herren bättre och oftare?

10 Evangeliets grunder
Gud talar till oss i dag

12 Kraften i personlig uppenbarelse
Kyrkans ledare tar upp några sätt för oss att inbjuda personlig uppenbarelse.

14 Sista dagars heliga berättar
Berättelser om tro från medlemmar runtom i världen.

18 En glimt av himmelriket för en missionär
Steven Hunt
En återvänd missionär ser följder likt ringar på vattnet av sitt tjänande för länge sedan.

22 Kvinnor och kraften i förbund
Jean B. Bingham
Kvinnor kan glädjas åt förmånerna och kraften de har genom prästadömet.

30 Hur jag stärks i min tro av att studera kyrkans historia
Khumbulani D. Mdletshe
Kyrkans historia kan ge oss perspektiv, uppskattning och inspiration.

32 Gemenskap
Inkludera alla
Tracy Browning
Låt oss öppna dörrarna som hindrar andra från att känna tillhörighet.

34 Stödverksamhetens principer
Vara med och styrka varandra
Hjälpföreningens generalpresidentskap
När vi tjänar varandra kan vi alla bli välsignade.

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring
De tolv apostlarnas kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares
Redaktör: Randy D. Funk
Rådgivande: Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Larry S. Kacher, Jan E. Newman, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Vern P. Stanfill
Verkställande chef: Richard I. Heaton
Chef för kyrkans tidskrifter: Allan R. Loyborg
Verksamhetschef: Garff Cannon
Redaktionschef: Adam C. Olson
Biträdande redaktionschef: Ryan Carr
Tidskriftsassistent: Enish C. Dávila
Text och redigering: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Richard M. Romney, Margaret Willes
Art director: Tadd R. Peterson
Design: Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleni Regehr
Samordnare av immateriella rättigheter: Collette Nebeker Aune
Produktionschef: Ammon Harris
Produktion: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marrissa M. Smith
Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris
Tryckerichef: Steven T. Lewis
Distributionschef: Nelson Gonzalez
Översättning: Översättningstjänst Mariatorget 1A 118 48 STOCKHOLM:
Tfn 08-556 029 80

E-post: myhrbergj@churchofjesuschrist.org
För prenumeration och priser utanför USA och Kanada, gå till store.hurchofjesuschrist.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller församlings- eller grensledare.
Ansvarig utgivare för Liahona: Jerker Myhrberg
Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof
Redaktör: Terez Nilsson
Kromhult 202
241 65 Harlösa
Tfn: +46708-430416
E-post: terez.nilsson@gmail.com

36 Trofast åldrande
Att glädjas på äldre dar
Scott Edgar
På äldre dar kan vi acceptera förändring, fortsätta tjäna och reflektera över våra välsignelser.

38 Hjälp till föräldrar
Vad sopning lärde mig om föräldraskap
Kamri Melaine Webster
Guds fullkomlighet täcker våra ofullkomligheter som föräldrar.

40 Till föräldrar
Profeter och uppenbarelse
Förslag på hur du kan använda kyrkans tidskrifter till välsignelse för dig själv och din familj.

49 Hur Läran och förbunden utvecklades

KOM OCH FÖLJ MIG

25 Kvinnor i början av återställelsen
Lucy använde sina andliga gåvor
Sharalyn D. Howcroft
En höjdpunkt i Lucy Mack Smiths liv.

26 Kom och följ mig: Läran och förbunden
Veckovisa artiklar som stöd i dina studier av Läran och förbunden den här månaden.

INFÄLLDA LOKALA SIDOR

Hitta artiklar om ditt område i kyrkan, infällda efter tillgång, mitt i *Liahona*.

UNGA VUXNA

42 Återhämtning från andlig avdomning
Tadeo Murillo
Hur kan vi känna Anden igen?

46 I väntan på svar utan tvivel
Amanda Adomako
Vi kan göra vår väntan till något meningsfullt.

48 Mer för dig!
Se vilka andra digitala artiklar som finns för unga vuxna den här månaden.

DIGITALA ARTIKLAR

Gör Läran och förbunden personlig för dig
Ashley Holdaway

Lås upp dörren till personlig uppenbarelse
Annelise Gardiner

Några ord och en gnista av hopp i min själ
Madison Schrader

YTTERLIGARE LÄSFORMAT

Hitta nummer av tidskriften i ljudformat, digitalt format och utskriftsformat på **liahona.ChurchofJesusChrist.org.** Det finns också en plats där du kan ställa frågor, ge feedback och dela upplevelser.

Du kan också nå oss via e-post på **liahona@ChurchofJesusChrist.org** eller via vanlig post på:
Liahona, floor 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

Distribution
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för medlemsuppteckningar och statistik, Sveagatan 8A 441 32 Alingsås
Prenumerationsinformation
Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta kundtjänsten.
Tel: 08-500 655 20
E-post: rcstockholm@churchofjesuschrist.org
Internet: store.churchofjesuschrist.org
Priset för en helårsprenumeration är SEK 90:00 som insättes på bankgiro 5270-5092. Ange Liahona och språk.
Skicka manuskript och frågor online till liahona.churchofjesuschrist.org; via post till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA eller via e-post till liahona@churchofjesuschrist.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, isländska, indonesiska, italienska, japanska, khmer, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)
© 2020 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.
Copyrightinformation: Om inget annat anges kan material från *Liahona* kopieras för privat, icke kommersiellt bruk (inklusive för ämbeten i kyrkan). Den här rättigheten kan när som helst återkallas. Visuellt material får inte kopieras om förbehåll anges intill konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@churchofjesuschrist.org.

For Readers in the United States and Canada: January 2021 Vol. 145 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

BILDER FRÅN GETTY IMAGES

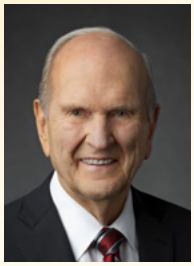

President Russell M. Nelson
President för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Tillväxa i uppenbarelsens princip

Jag uppmanar dig att ta de nödvändiga stegen för att höra Herren bättre och oftare så att du kan få den insikt som han vill ge dig.

Den 30 september 2017, efter generalkonferensens eftermiddagsmöte, stannade jag till vid sjukhuset för att besöka min älskade kvorummedlem äldste Robert D. Hales. Han hade legat på sjukhuset sedan han drabbades av en hjärtinfarkt några dagar tidigare.

Vi hade ett härligt samtal och han verkade må bättre. Han andades till och med på egen hand vilket var ett gott tecken.

Men samma kväll sa Anden till mitt hjärta och sinne att jag skulle åka tillbaka till sjukhuset på söndagen. Under generalkonferensens förmiddagsmöte på söndagen kom den starka maningen tillbaka. Jag kände att jag skulle hoppa över lunchen och skynda mig till äldste Hales sjukbädd så fort förmiddagsmötet var över, vilket jag gjorde.

När jag anlände kunde jag se att äldste Hales hade blivit mycket sämre. Sorgligt nog avled han tio minuter efter att jag hade kommit, men jag är tacksam för att jag var vid hans sida tillsammans med hans kära hustru Mary och deras två söner när han lämnade detta liv.

Jag är så tacksam för att den Helige Andens viskningar manade mig att göra något som jag kanske inte hade gjort annars. Och jag är så tacksam för uppenbarelsens realitet och för att himlarna återigen är öppna.

I år ligger vårt fokus på Läran och förbunden i våra personliga studier och våra studier i klassrummet. Dessa ”gudomliga uppenbarelser och inspirerade tillkännagivanden” kan välsigna alla som studerar dem och följer deras gudomliga direktiv. De inbjuder ”alla människor överallt att höra Herren Jesu Kristi röst”[1], för ”Herrens

röst ljuder förvisso för alla människor” (L&F 1:2).

På grund av de ökande faror vi ställs inför har behovet av gudomlig vägledning aldrig varit större, och våra ansträngningar att höra Jesu Kristi röst har aldrig varit mer brådskande.

Fara, mörker, villfarelser

Fysiska och andliga stormar är en del av jordelivet, som covid-19-pandemin har påmint oss om. Om tiden före sin andra ankomst förutsade Frälsaren dagar av stora prövningar. Han sa: ”Det ska bli hungersnöd och farsoter och jordbävningar på olika platser” (JS–M 1:29).

Förutom dessa prövningar har vi det tilltagande mörkret och de ökande villfarelserna som omger oss. Som Jesus sa till sina lärjungar kommer ”ondska [att] … råda i överflöd” innan han kommer tillbaka (JS–M 1:30).

Satan har samlat sina trupper och rasar mot Herrens verk och mot dem av oss som är engagerade i det. På grund av de ökande faror vi ställs inför har behovet av gudomlig vägledning aldrig varit större, och våra ansträngningar att höra Jesu Kristi, vår Medlares, Frälsares och Återlösares, röst har aldrig varit mer brådskande.

Som jag sa kort efter att jag hade kallats som kyrkans president är Herren redo att uppenbara sitt sinne för oss. Det är en av hans största välsignelser till oss.[2]

I vår tid har han lovat: ”Om du ber ska du få uppenbarelse på uppenbarelse, kunskap på kunskap” (L&F 42:61).

Jag vet att han svarar på våra vädjanden.

Hur vi hör honom

I dag är det av största vikt att veta hur Anden talar. För att få personlig uppenbarelse, för att hitta svar och för att få skydd och vägledning minns vi mönstret som profeten Joseph Smith fastställde åt oss.

För det första fördjupar vi oss i skrifterna. Genom att göra det öppnar vi sinnet och hjärtat för Frälsarens lärdomar och sanningar. Kristi ord tillkännager för oss allt vi bör göra (se 2 Ne. 32:3), särskilt i den här osäkra och omvälvande tiden.

För det andra ber vi. Bön kräver initiativ, så vi ödmjukar oss inför Gud, hittar en lugn plats vi regelbundet kan gå till och utgjuter vårt hjärta för honom.

Herren säger: ”Närma er mig och jag ska närma mig er, sök mig flitigt och ni ska finna mig, be och ni ska få, bulta och det ska öppnas för er” (L&F 88:63).

När vi närmar oss Herren får vi tröst, uppmuntran, hopp och helande. Så vi ber i hans namn om våra bekymmer och våra svagheter, vår förhoppningar och våra närstående, våra ämbeten och våra frågor.

Sedan lyssnar vi.

Om vi står kvar på knä en stund efter att ha avslutat bönen kommer tankar, känslor och vägledning till oss. Att skriva ner dessa intryck kan hjälpa oss komma ihåg vad Herren vill att vi ska göra.

När vi upprepar den här processen ”[tillväxer vi] i uppenbarelsens princip”[3], som profeten Joseph Smith sa.

Värdiga att ta emot uppenbarelse

Vi behöver vara värdiga för att kunna förfina vår förmåga att känna igen den Helige Andens viskningar och öka vår kapacitet att ta emot uppenbarelse. Värdighet kräver inte fullkomlighet, men den kräver att vi strävar efter större renhet.

Herren förväntar sig dagliga ansträngningar, dagliga förbättringar, daglig omvändelse. Värdighet ger renhet, och renhet kvalificerar oss för den Helige Anden. När vi tar ”den Helige Anden till [vår] vägledare” (L&F 45:57) kvalificerar vi oss för personlig uppenbarelse.

Om något hindrar oss från att öppna dörren till himmelsk vägledning kanske vi behöver omvända oss. Omvändelse gör att vi kan öppna den dörren och höra Herrens röst oftare och tydligare.

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: ”Regeln är tydlig. Om någonting vi tänker på,

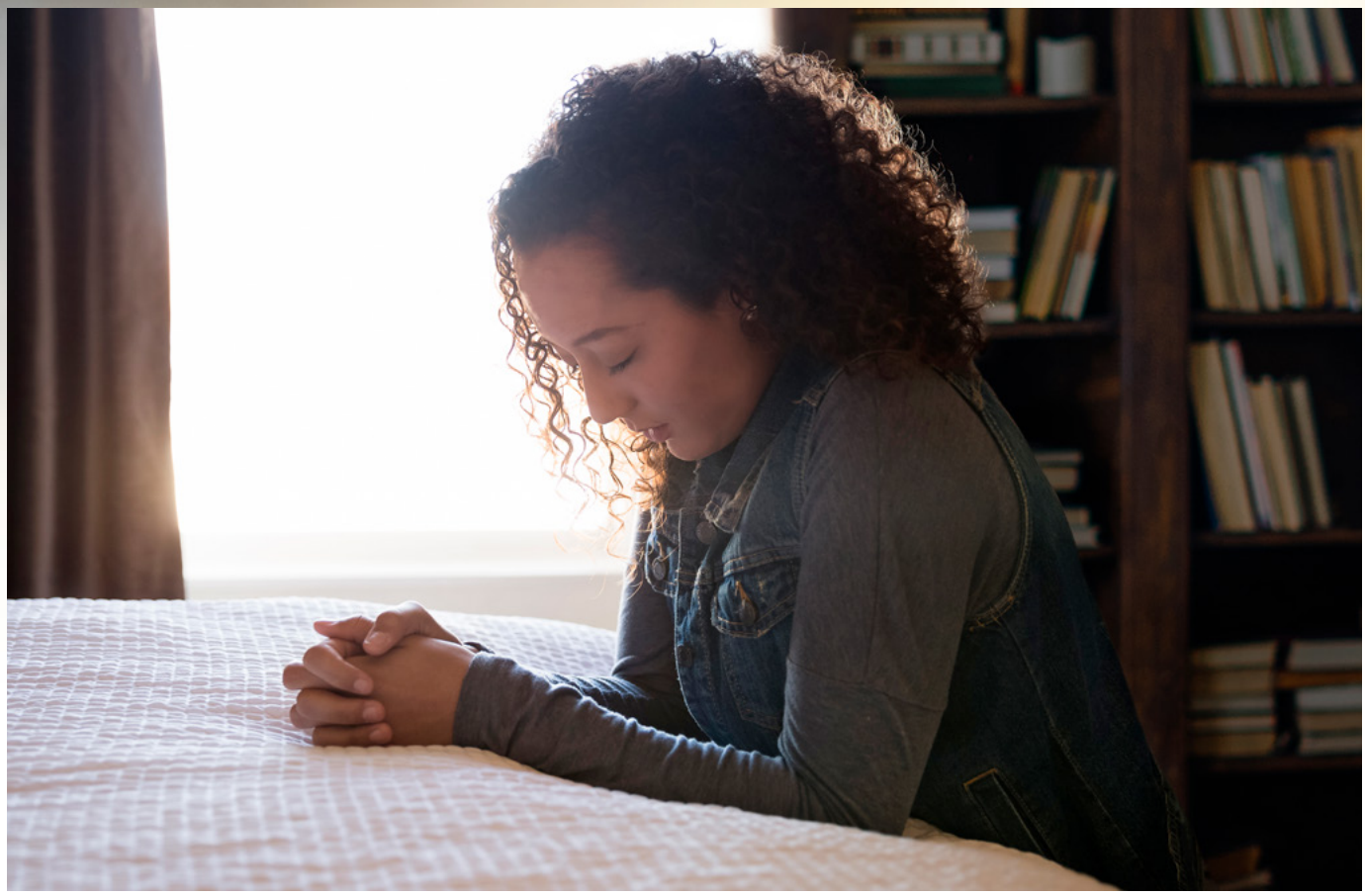

ser, hör eller gör avlägsnar oss från den Helige Anden, bör vi sluta med att tänka på, se, lyssna på eller göra det. Om det som till exempel är avsett att roa oss fjärmar oss från den Helige Anden så är den typen av underhållning uppenbarligen inte lämplig för oss. Eftersom Anden inte står ut med något som är vulgärt, grovt eller omoraliskt är sådant uppenbarligen inte lämpligt för oss."[4]

När vi tillsammans med ökad renhet och lydnad fastar, söker ihärdigt, studerar skrifterna och de levande profeternas ord samt utför tempeltjänst och släktforskning så öppnas himlarna. Herren uppfyller sitt löfte å sin sida: "Jag ska ge dig av min Ande, som ska upplysa ditt förstånd" (L&F 11:13).

Vi kanske behöver ha tålamod, men Gud kommer att tala till oss på sitt eget sätt och i sin egen tid.

En anda av insikt

Job sa att det finns en "[ande] i människan, den Allsmäktiges livsfläkt ger henne förstånd" (Job 32:8). Under det här nya året uppmanar jag dig att ta de nödvändiga stegen för att höra Herren bättre och oftare så att du kan få den insikt som han vill ge dig.

Innan äldste Hales avled den där dagen i oktober 2017 hade han förberett ett kort tal till generalkonferensen som han inte kunde hålla. I det talet skrev han: "Vår tro förbereder oss för att vara i Herrens närhet."[5]

När vi tar emot uppenbarelse tillbringar vi tid i Guds närhet då han uppenbarar sitt sinne, sin vilja och sin röst för oss (se L&F 68:4). Må vi sätta vår tro i handling, åkalla Herren, leva värdiga hans utlovade inspiration och följa den vägledning vi får. ■

SLUTNOTER

1. Inledningen till Läran och förbunden.
2. Se Russell M. Nelson, "Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv", *Liahona,* maj 2018, s. 94.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 131.
4. David A. Bednar, "Att vi alltid må hava hans Ande hos oss", *Liahona,* maj 2006, s. 30.
5. I Neil L. Andersen, "Herrens röst", *Liahona,* nov. 2017, s. 124.

Gud talar till oss i dag

Vår himmelske Fader vill hjälpa oss. Lyssnar vi på honom?

För två hundra år sedan uppenbarade vår himmelske Fader och Jesus Kristus sig för en tonåring som hette Joseph Smith. Den första synen lär oss viktiga sanningar. Jesus leder återigen en kyrka på jorden. Profeter existerar i dag liksom i forna tider. Och Gud känner var och en av oss vid namn och lyssnar på våra böner. Vi välsignas när vi försöker höra hans röst varje dag.

Vad är uppenbarelse?

När Gud talar till sina barn kallas det ”uppenbarelse”. Det finns olika slags uppenbarelse.

Personlig uppenbarelse är när Gud talar till oss enskilt genom den Helige Anden. Han kan trösta och vägleda oss.

Vi kan också få uppenbarelse om hur vi ska hjälpa dem som vi har kallats att leda. Föräldrar kan till exempel få uppenbarelse om sin familj, och biskopar kan få uppenbarelse om sin församling.

Endast profeten kan få uppenbarelse för hela kyrkan, men var och en av oss kan be och få veta om det våra ledare undervisar om är sant.

Hur kan jag inbjuda uppenbarelse?

Vi kan tala med en kärleksfull, allsmäktig, allvetande himmelsk Fader när som helst genom bön. Han vill att vi ska tacka honom för välsignelser, prata med honom om våra liv och be om det vi behöver. Sedan bör vi vara uppmärksamma på tankarna och känslorna som kommer från den Helige Anden, som är som en budbärare från vår himmelske Fader.

Hur låter uppenbarelse?

Det finns inte ett enda sätt att beskriva uppenbarelse på. Gud talar till var och en av oss på ett sätt som vi förstår (se L&F 1:24). Det finns människor som ibland får drömmar och syner. Men oftast talar Gud till oss genom stillsamma känslor från den Helige Anden, som värme, frid eller glädje.

I månadens studier av Läran och förbunden läser vi om Oliver Cowdery som fick veta att uppenbarelse skulle komma både till hans förstånd och hans hjärta (se L&F 8:2).

Vilka exempel på uppenbarelse finns i skrifterna?

Många berättelser i skrifterna beskriver hur Gud talar till sitt folk.

- Gud talade om för Noa hur han skulle skydda sin familj (se 1 Mos. 6:17–18).
- Vår himmelske Fader och Jesus Kristus tröstade en lärjunge som hette Stefanus (se Apg. 7:55).
- Uppenbarelse hjälpte Nephi att hålla buden (se 1 Ne. 4:6).
- Andra skrifter kommer från forntida uppteckningar, men Läran och förbunden utgörs av nutida uppenbarelser. I år har vi den speciella möjligheten att studera en bok fylld av ord direkt från Herren. ■

Flera andra artiklar i det här numret undervisar om uppenbarelse (se sidan 6, 12, 22, 25, 38 och 42).

Ord att minnas

Vi hoppas att du har tyckt om att lära dig om uppenbarelse. Här är några andra evangelietermer som du kan lära dig om i det här numret:

Beseglad: När familjemedlemmar förenas för evigheten i templet (se s. 18).

Förbund: Ett heligt löfte mellan en person och Gud, till exempel vid dopet (se s. *22).*

Lärjunge: Någon som lär sig om och försöker vara som Jesu Kristus (se s. 32).

FOTOGRAFI AV FLICKA PÅ KYRKBÄNK, MIGUEL A. HONORES TRONCOSC; FOTOGRAFI AV KVINNA SOM BER, CATHERINE FROST; FOTOGRAFI AV MAN I SKOGEN, DAVID WINTERS; *JEHOVA HÅLLER ETT LÖFTE,* AV SAM LAWLOR

Kraften i personlig uppenbarelse

Hur du tar emot livsuppehållande uppenbarelse som är skräddarsydd för dig.

”Be i Jesu Kristi namn om dina bekymmer, din fruktan, dina svagheter – ja, om ditt hjärtas innersta längtan. Och lyssna sedan! Skriv ner de tankar som kommer till ditt sinne. Skriv ner vad du känner och följ upp med de handlingar du manas att utföra. När du upprepar den här processen dag efter dag, månad efter månad, år efter år, kommer du att ’tillväxa i uppenbarelsens princip’.

Vill Gud verkligen tala med dig? Ja!”

Russell M. Nelson, president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, ”Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv”, *Liahona,* maj 2018, s. 95.

”Du [kan] ta emot inspiration och uppenbarelse som överensstämmer med hans bud, och som är skräddarsydd för dig. Du har unika uppdrag och funktioner att utföra i livet och du kommer att få unik vägledning för att kunna uppfylla dem.

Nephi, Jareds broder och även Mose hade alla ett hav att ta sig över – och alla gjorde de det på olika sätt. Nephi ’bearbetade virket med utsökt konstfärdighet’. Jareds broder byggde farkoster som var ’lika täta som en skål’. Och Mose ’gick rakt genom havet på torr mark’.

Var och en av dem fick personlig vägledning som skräddarsytts för dem, och var och en av dem visade tillit och agerade.”

Michelle Craig, första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap, ”Andlig kapacitet”, *Liahona,* nov. 2019, s. 21.

”Att mätta sig är mer än att avnjuta en utsökt måltid. Det är en upplevelse av glädje, näring, firande, att dela och uttrycka kärlek till familj och nära och kära, uttrycka vår tacksamhet till Gud och stärka relationer medan man njuter av mycket och otroligt god mat. Jag tror att när vi mättar oss med Kristi ord bör vi se det som en liknande upplevelse. …

Att mätta sig med Kristi ord leder till livsuppehållande uppenbarelse, en bekräftelse på nytt om vår sanna identitet och vårt värde inför Gud som hans barn, och de leder våra vänner till Kristus och evigt liv.”

Äldste Takashi Wada i de sjuttios kvorum, ”Mätta dig med Kristi ord”, *Liahona,* maj 2019, s. 38–39, 40.

”Sakramentet är också en tid för vår himmelske Fader att undervisa oss om sin älskade Sons försoning, vår Frälsare Jesus Kristus, och för oss att ta emot uppenbarelse om det. Det är en tid för att ’bulta och dörren ska öppnas för er’, att be om och att motta denna kunskap. Det är en tid för oss att vördnadsfullt be Gud om att få den kunskapen. Och om vi gör det tvivlar jag inte på att vi kommer att få den kunskapen, som då storligen välsignar våra liv.”

Äldste Claudio R. M. Costa i de sjuttios kvorum, ”Att alltid minnas honom”, *Liahona,* nov. 2015, s. 103.

”Var lydig, kom ihåg de gånger du har känt Anden tidigare, och be i tro. Ditt svar kommer

BRÖD OCH FISKAR, AV ROSE DATOC DALL

och du får känna Frälsarens kärlek och frid. Det kanske inte kommer så snabbt eller på det sätt som du önskar, men svaret kommer. Ge inte upp! Ge aldrig upp!”

Se äldste James B. Martino i de sjuttios kvorum, ”Vänd dig till honom så får du svar”, *Liahona,* nov. 2015, s. 59.

”Herren har upprepade gånger sagt åt oss att ’sök[a] lärdom, ja, genom studier och även genom tro’. Vi kan få ljus och kunskap inte bara genom logiska resonemang utan också genom den Helige Andens vägledning och inspiration. …

När de här två perspektiven sedan förenas i våra själar visar helhetsbilden verkligheten som den faktiskt är.”

Äldste Mathias Held i de sjuttios kvorum, ”Söka kunskap genom Anden”, *Liahona,* maj 2019, s. 31, 33. ■

UTFORSKA YTTERLIGARE

De här citaten kommer från generalkonferenstal. Gå till JesuKristiKyrka.org och klicka på ”Lärdomar” och sedan på ”Generalkonferenser”. Klicka på ”Ämnen” i övre högra hörnet av skärmbilden, skriv in ”Uppenbarelse” i sökrutan och klicka på förstoringsglaset för att hitta relaterade budskap från kyrkans ledare.

ILLUSTRATION ALLEN GARNS

Ett bättre val

Michelle P. Servín, Querétaro, Mexiko

Jag blev överraskad av att få ett så direkt budskap från Anden. Jag visste vad jag skulle göra och tvekade inte en sekund.

När min man åkte till jobbet brukade jag göra mina dagliga hushållssysslor och sedan lägga mig ner och ägna några timmar åt Facebook, Messenger och Instagram. Jag använde nästan 15 timmar i veckan till sociala medier. Jag kunde inte sluta dela roliga videor och bilder, men jag delade sällan budskap om kyrkan. När det var sängdags var min man tvungen att hjälpa mig att gå ur sociala medier så jag kunde somna.

Vid den här tiden satte jag ett mål att läsa hela Bibeln för att förstå Jesu Kristi evangelium bättre. Jag läste troget omkring tre kapitel varje dag. De dagar när sociala medier åt upp en del av min tid försökte jag läsa lite mer.

En kväll lade jag Bibeln bredvid mig för att läsa några kapitel. Men innan jag började läsa tog jag telefonen och ägnade en och en halv timme åt sociala medier. När jag insåg vad klockan var lade jag telefonen åt sidan och knäböjde för att be. Min bön varade inte ens i tio sekunder. Så fort jag ställde mig upp hörde jag en röst inom mig som sa: ”Jag vill att du ägnar lika mycket tid åt bön som du ägnar åt sociala medier.”

Jag blev överraskad av att få ett så direkt budskap från Anden. Jag visste vad jag skulle göra och tvekade inte en sekund. Jag tog genast bort apparna för sociala medier i telefonen och påbörjade en fasta från sociala medier.

En vecka senare tog jag emot min begåvning i det heliga templet. Förutom förbunden jag ingick med Herren lovade jag honom att jag under min lediga tid skulle läsa om kyrkan och om profeten Joseph Smith och fortsätta läsa Bibeln.

Min himmelske Fader har välsignat mig oerhört mycket tack vare att jag gjorde ett bättre val genom att komma bort från sociala medier och ägna mer tid åt att lära mig om Jesu Kristi återställda evangelium. ■

FOTOGRAFI FRAMFÖR VANCOUVERS TEMPEL I BRITISH COLUMBIA MED TILLSTÅND AV FÖRFATTAREN; ANDRA BILDER FRÅN GETTY IMAGES

Deneto Forde

Saint Catherine, Jamaica

Evangeliet ger mig en anledning att fortsätta och se fram emot bättre dagar.

UPPTÄCK MER

Vill du veta hur kunskapen om återställelsen och frälsningsplanen förändrade Denetos liv? Läs den här artikeln i det här numret i Evangeliebiblioteket eller på **ChurchofJesusChrist.org/go/12115**.

FOTO CHRISTINA SMITH

Ankaret för mitt liv och min tro

Shinjiro Hara, Tokyo, Japan

Ju mer jag läste Mormons bok desto mer trodde jag på att den var Guds ord.

Jag var inte alls lycklig som pojke, men saker och ting förändrades när två amerikaner knackade på dörren.

Som 14-åring var jag nyfiken på de här två amerikanerna som pratade japanska och presenterade sig som missionärer. När de hade gått gav pappa en bok till mig som de just hade överlämnat till honom. Den hette Mormons bok. Jag började läsa i den och kände något speciellt, men jag visste inte vad det var. En månad senare hade jag läst ut den och ställde den i min bokhylla.

Tre år senare träffade jag två missionärer på en järnvägsstation i Tokyo. De inbjöd mig att lyssna på deras budskap. Jag tog med mig min Mormons bok till vårt nästa möte.

De började samtalet med att säga: ”Vi vill ge en viktig bok till dig.”

Jag tog upp min Mormons bok ur väskan och frågade: ”Är det den här boken? Jag har redan läst den.”

De blev mycket förvånade. Så småningom blev jag undervisad om evangeliet och missionärerna uppmanade mig att fråga Gud med ett uppriktigt hjärta om Mormons bok var sann (se Moro. 10:4–5).

En kväll tänkte jag på Gud, kyrkan, Mormons bok och hur jag kunde bli lycklig, och fick en varm känsla inombords. Då bestämde jag mig för att döpas.

När jag hade gått med i kyrkan fortsatte jag att läsa Mormons bok. En dag medan jag läste fick jag en tydlig tanke om medicinen som min far tog mot högt blodtryck. Jag tog reda på mer om den och upptäckte att den som biverkning kunde orsaka en djup depression. Enligt mitt förslag bad min far sin läkare att byta hans medicin. Hans depression har varit borta ända sedan dess.

Ju mer jag läser, desto mer tror jag på att Mormons bok är Guds ord. Jag blev gladare och ville dela med mig av sanningen till andra.

Mina föräldrar motsatte sig att jag åkte iväg som missionär och sparkade så småningom ut mig ur sitt hem, men jag var fast besluten. Jag tjänade i Tennessee i USA. Som en sista dagars helig från ett buddhistiskt land som tjänade i USA:s bibelbälte fick jag ofta frågan hur jag kunde tro på Mormons bok. Jag vittnade om att jag hade bett för att få veta om den är sann och att jag hade fått svaret att den är det.

Efter min mission avslutade jag mina studier och anställdes vid ett stort företag i Japan som förflyttade mig runt till flera platser i världen, bland annat Myanmar, England och Irland. Överallt dit jag kom vittnade jag om Mormons bok för så många som möjligt, allt från en taxichaufför till en statsminister.

Mormons bok har varit – och kommer alltid att vara – ankaret för mitt liv och min tro på Jesus Kristus. Närhelst jag överväldigas av motgångar läser jag Mormons bok och övervinner mina svårigheter med andligt stöd från min himmelske Fader och Frälsaren. Mormons bok välsignar mig varje dag i mitt liv. ■

Denna Mormons bok förändrade Shinjiro Haras liv.

BILD AV MORMONS BOK MED TILLSTÅND AV FÖRFATTAREN; ANDRA BILDER FRÅN GETTY IMAGES

Hemcentrerad kyrka långt hemifrån

Christopher Culver, Colorado, USA

Hur skulle jag kunna hjälpa mina barn bygga en grund i evangeliet när jag inte var hemma?

När president Russell M. Nelson beskrev en hemcentrerad kyrka under generalkonferensen 2018, och när programmet Barn och ungdomar tillkännagavs 2019 blev vi i familjen glada.

Men när 2020 närmade sig ställdes vi inför ett stort hinder. I januari behövde jag resa hemifrån för ett militäruppdrag på sex månader. Jag visste att min fru och jag hade ett heligt ansvar att undervisa våra fem barn om evangeliet hemma, men jag undrade hur jag skulle kunna göra min del så långt hemifrån.

Våra barn började fundera över vilka mål som skulle hjälpa dem ”[växa] i vishet, ålder och välbehag inför Gud och människor” (Luk. 2:52), precis som Frälsaren gjorde. Min åttaåriga dotter sa till mig att ett av hennes mål var att lära sig laga mat med pappa. Med tungt hjärta behövde jag be henne välja ett mål som hon kunde arbeta på ett tag utan min hjälp. Mina söner ville bli bättre på basket och löpning – två saker vi älskar att göra tillsammans. Jag uppmuntrade dem att uppfylla målet med vetskap om att jag skulle missa möjligheter att hjälpa dem. Vi förberedde oss så gott vi kunde som familj.

Det är alltid en prövning att skiljas från familjemedlemmar, men kombinationen av teknik och vägledning från en levande profet gjorde att jag kunde ta del av familjens evangelielärande ändå.

Vi kände oss enade, fastän det var tio tidszoner mellan oss, när vi studerade *Kom och följ mig*. När tiden tillät brukade jag starta en videochatt tidigt på morgonen under familjens kvällsstudier av skrifterna och prata om de kapitel i Mormons bok som vi hade studerat. Jag pratade med mina barn över telefon om videorna om Mormons bok, och min fru och jag pratade om idéer för hemaftnar.

Jag ville hjälpa mina barn med programmet Barn och ungdomar så jag satte egna mål och skickade handskrivna meddelanden till barnen varje vecka där jag berättade om mina framsteg och frågade dem om deras mål. Genom regelbundna telefonsamtal kunde jag också vara med på familjebönerna ibland.

Under separationen från min familj såg jag snabbt välsignelserna av att följa profetens vägledning. Jag upptäckte också att det var möjligt att skapa ett hem med evangelielärande även när jag var på andra sidan jordklotet. ■

FOTOGRAF MED TILLSTÅND AV FÖRFATTAREN; ANDRA BILDER FRÅN GETTY IMAGES

När vi knackade på dörren hos familjen Bautista hade vi ingen aning om vilka välsignelser vi skulle se under åren som följde.

En glimt av himmelriket för en missionär

Steven Hunt

En regnig kväll i slutet av november 1973 knackade min kamrat och jag dörr i Manila i Filippinerna, och vi knackade på hemma hos Romeo och Naty Bautista. De släppte in oss och lyssnade artigt på vårt korta budskap. Naty kunde ingen engelska (och vi undervisade bara på engelska på den tiden), men Romeo kunde engelska och ville att vi skulle komma tillbaka. Han sa också att hans yngre syster Avelia, som bodde hos dem medan hon studerade i Manila, förmodligen skulle vara intresserad.

Naty och Romeo Bautista med sina barn 1973.

Glada som unga missionärer kan vara över nya undersökare väntade vi ivrigt på att få komma tillbaka flera dagar senare. Lektionen gick så bra att vi knappt kunde tro det. Romeo och Avelia lyssnade uppmärksamt och ställde frågor. Naty lyssnade men förstod inte så mycket av det vi sa. De var alla mottagliga från första början – en missionärs dröm!

Efter varje lektion höll Romeo lektionen för sin fru på tagalog. De läste långsamt Mormons bok på engelska tillsammans. De hade två små döttrar vid den tiden: Ruth som var ett par år och Namie som var nyfödd.

I december 1973 fick jag förmånen att döpa och konfirmera Romeo och hans syster Avelia. Min kamrat och jag var överlyckliga över familjens tro och intresse för evangeliet, men vi kunde aldrig ha föreställt oss vilken evig inverkan deras beslut skulle ha på oräkneliga människor som skulle välsignas både omedelbart och många år efteråt.

Romeo och Avelia var trofasta och starka medlemmar i Makati gren ända från början. En kort tid efter deras dop återvände jag hem till Salt Lake City. I min iver över att komma hem tog jag inte ens reda på Romeos postadress så att jag kunde skriva ett brev. Det fanns inget internet och inga mobiler på den tiden.

Snart träffade jag Susan, min eviga käresta. Jag undervisade, döpte och gifte mig med henne 1975 och vi beseglades i Salt Lake-templet 1976. Vi fick tre barn och engagerade oss i olika ämbeten i kyrkan. Jag var också mycket engagerad i vårt familjeföretag. Jag tänkte ofta på familjen Bautista och hur det gick för dem, men jag kände inte till något sätt att få kontakt med dem.

Men en speciell dag 1997 fick jag ett brev från en fru Avelia Wijtenberg som var poststämplat i Mackay, Queensland, Australien! Jag kände inte

ILLUSTRATIONER DILLEEN MARSH

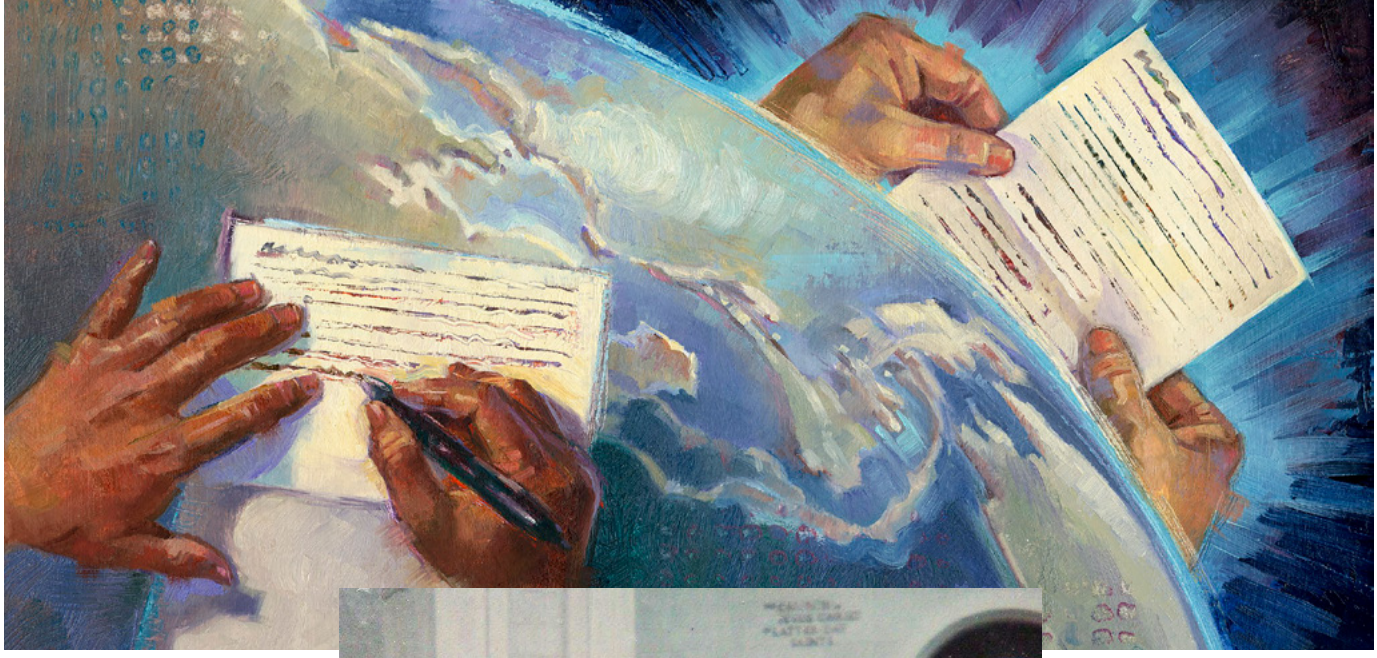

någon sådan person där, men när jag läste brevet fick jag veta att Romeos syster Avelia hade träffat och gift sig med en australisk man med nederländskt påbrå och att de hade bott i Queensland i några år. Hon hade hittat min gamla postadress i ett anteckningsblock en dag när hon vårstädade.

Familjen Bautista dagen då de beseglades i Manila tempel i Filippinerna.

Avelia och jag inledde en brevkorrespondens, ivriga att få veta vad som hade hänt under de senaste årtiondena. Hon gav mig också postadressen till Romeo som hade flyttat till Tiwi i södra delen av ön Luzon i Filippinerna.

Det året återfick Romeo och jag, efter 24 år utan kontakt, vår gamla relation när vi skrev till varandra. Romeo sa att han och Naty nu hade fem barn. Naty och resten av familjen hade blivit döpta under åren efter att jag återvänt hem. Deras äldsta barn Ruth hade verkat som missionär i Filippinernamissionen Davao och den andra och tredje dottern Namie och Joan tjänade i norra Luzon respektive Guam. De hade en fjärde dotter, Lyn, som senare tjänade i Filippinernamissionen Baguio, och slutligen sonen John som senare tjänade i Filippinernamissionen Cagayan de Oro.

Min fru och jag bad att få adresserna till Namie och Joan och skrev till dem när de var missionärer. Vi hade aldrig träffat dem och kände dem inte alls, men vi fick genast ett starkt band som är svårt att beskriva med ord. Det var nästan som om de var våra egna döttrar! Genom våra brev återfick vi kärleken till familjen Bautista – särskilt Namie och Joan som var fyllda av Anden och arbetade flitigt som heltidsmissionärer. I ett brev frågade Namie om hon fick ringa oss på juldagen eftersom hennes föräldrar inte hade någon telefon på den tiden. Med missionspresidentens godkännande ringde hon på juldagen 1997, och vi bara grät båda två i flera minuter. Sedan påminde jag henne om att ett internationellt samtal som betalas av mottagaren var alltför dyrt för att slösas bort på att gråta tillsammans. Vi skrattade och hade ett härligt samtal, fastän hennes engelska var begränsad. Hon bad oss komma till Filippinerna sommaren därpå när hon skulle tala i kyrkan efter sin mission.

Sommaren 1998 när Namie hade kommit hem från sin mission gjorde jag upp planer med min 16-åriga dotter att resa till Filippinerna. Vi anlände till Manila och

träffade Ruth. Vi besökte Manila tempel tillsammans. Sedan flög vi söderut till hennes familjs hem i Tiwi. Det är omöjligt att beskriva glädjen jag kände när jag träffade Romeo och hans familj igen. Broderskapets starka band förnyades omedelbart. Vi pratade och kramade varandra och mindes. Vi åt tillsammans och läste skrifterna med familjen varje kväll vi var där. De var sådana starka klippor av vittnesbörd i sin lilla gren. Vi var med på sakramentsmötet i Tiwi gren och lyssnade när Namie berättade om sin mission. Det var underbart. Det var nästan celestialt. Det här var verkligen himmelriket för en missionär.

Just då verkade Romeo som grenspresident för Tiwi gren. Han hade varit delaktig i att föra evangeliet till sina släktingar i norra Luzon. Romeo tog sin familj till templet där Naty och deras barn beseglades. Nu har alla fem barn gift sig och beseglats i Manila tempel. Flera gifte sig med återvända missionärer. Joan hjälpte till att omvända sin pojkvän. Hon väntade tillsammans med honom i ett år efter hans dop och gifte sig sedan med honom i Manila tempel. Naty dog plötsligt 2007 men familjen fortsatte att vara starkt rotade i evangeliet. De är tacksamma för beseglingsförbundet och vet att de får se sin vackra fru och mamma igen om de är trofasta.

När jag träffade Romeo igen 1998 förnyades broderskapets starka band omedelbart.

Nu är över 70 medlemmar i släkten Bautista aktiva i kyrkan. Familjen och den utökade familjen kan tillräkna sig 17 heltidsmissioner och 14 tempelvigslar. Familjemedlemmar har också verkat som biskopar och grenspresidenter; stavs- och distriktspresidenter samt som presidenter och rådgivare i Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primär! Romeos son John var biskop i Quezon City-området. Ruths man var högrådsmedlem i samma stav. Lyns man var också grenspresident i Tiwi. Familjen Bautista bygger sannerligen ett orubbligt arv av tjänande och styrka i Filippinerna.

Min fru och jag verkade som seniormissionärer i Filippinernamissionen San Pablo från 2008 till 2010. En dag i templet i Manila hade de flesta i familjen Bautista samlats för vigseln mellan John Bautista (Romeos son) och syster Victorino, en av systermissionärerna från vår San Pablo-mission som hade slutfört sin mission och nyligen återvänt hem.

Vår missionspresident frågade om vi ville vara med på den lyckliga tilldragelsen och vi gjorde genast upp planer för att kunna vara där. Min fru kände till min relation till familjen Bautista men blev helt förstummad av hur många släktingar som var där och hur mycket de älskade henne. Hon fick 70 nya vänner för livet.

Jag tänker ofta på Läran och förbunden 18:15: ”Och om det vore så att ni arbetade alla era dagar med att ropa omvändelse till detta folk, och endast förde en enda själ till mig, hur stor skulle då inte er glädje vara tillsammans med honom i min Faders rike!” Liksom ringar på vattnet har inflytandet från en enda själ, Romeo, skapat vågor av starka vittnesbörd och tjänande i Filippinerna.

Jag hade turen att få slänga i stenen i vattnet för fyra årtionden sedan i och med Romeos och Avelias dop. Jag har fått uppleva obeskrivlig glädje i min relation med denna underbara familj som nu har levt efter evangeliet i tre generationer. Detta är sannerligen missionsarbetets fortgående arv och glädje. Detta är en liten glimt av himmelriket för en missionär. ■

Författaren bor i Utah, USA.

Kvinnor och kraften i förbund

ILLUSTRATIONER, AMBER EILDREDGE

President
Jean B. Bingham
Hjälpföreningens
generalpresident

Vi kan glädjas åt förmånerna och kraften vi har genom prästadömet.

President Russell M. Nelson har sagt att himlarna är precis lika öppna för kvinnor som har begåvats med Guds kraft som flödar till dem från deras prästadömsförbund som för män som bär prästadömet.

”Jag ber att sanningen ska inskrivas i hjärtat hos er var och en eftersom jag tror att det kommer att förändra era liv”, sa han. ”Jag [vill] nu lämna en välsignelse över er, att ni må förstå den prästadömets kraft som ni har blivit begåvade med och att ni ökar den kraften genom att utöva er tro på Herren och på hans kraft.”

President Nelson uppmanade kyrkans kvinnor att ”under bön studera” prästadömets kraft och ”upptäcka vad den Helige Anden undervisar [oss] … om”. Jag älskar att vår levande profet uppmanade var och en av oss att lära och ta emot uppenbarelse och att bättre ”[förvärva, förstå] och [använda] den kraft som [vi] har blivit begåvade med”.[1]

Många gånger under livets gång har jag upplevt de utlovade välsignelser som kommer av att följa profeternas råd. Den här uppmaningen var inte annorlunda. När jag tänker på president Nelsons uppmaning kommer jag genast att tänka på templet – platsen där jag begåvades med prästadömskraft – och vilken gåva den kraften har varit i mitt liv. Det har tagit mig många år att se hur den kraften visar sig i mitt liv.

Prästadömskraft kommer liksom den Helige Anden från vår kärleksfulle Fader i himlen och från vår personliga rättfärdighet. När vi håller våra förbund med Herren har vi möjlighet att ta emot uppenbarelse om våra liv, om våra familjer, om jobb, om studier – allt som vi söker vägledning om. Det finns inget som är viktigt för oss som är oviktigt för Herren. Och när vi inbjuder Anden att vara med oss kan vi få större insikt om prästadömets kraft genom den Helige Andens vägledning.

Ju mer jag har lärt mig om prästadömets kraft genom personliga studier och upplevelser, desto mer förstår jag hur viktigt det är för alla aspekter av livet. Prästadömets kraft hjälper oss att ta emot uppenbarelse för våra dagliga utmaningar.

Eftersom jag verkar med prästadömets myndighet som givits mig av en som har nycklar har det i mina ämbeten hänt många gånger att jag har fått tankar och ord givna till mig som var precis vad en ung kvinna eller en hjälpföreningssyster eller ett primärbarn behövde höra. Jag vet att dessa ord kom tack vare prästadömsmyndigheten jag fick när jag avskildes till det ämbetet.

I äktenskapet liksom i alla andra relationer går man igenom stadier och faser då man lär och växer. Jag har lärt mig att när jag minns vem min man är, vem jag är och vad det är meningen att vi ska göra tillsammans som Guds barn så har det förändrat mitt hjärta. Vår besegling genom prästadömets myndighet har gett oss båda kraft och motivation att bli mer enade. När Frälsaren sa ”om ni inte är ett är ni inte mina” (L&F 38:27) menade han inte bara i kyrkan. Han menar också i våra familjerelationer.

Och som mamma minns jag att jag oroade mig för ett ungt vuxet barn som gjorde saker som jag visste skulle göra det barnet olyckligt. Vi hade kommit överens om att prata om situationen och hade bestämt en tid när vi skulle prata. Innan telefonsamtalet hade jag min föreläsning redo. Jag visste exakt vad

jag skulle säga. Jag bad om att ha Anden hos mig. Det som kom ut ur min mun från början och under hela vårt samtal var något helt annat än vad jag hade planerat att säga. Men det var exakt vad det barnet behövde. Den Helige Andens gåva gjorde det möjligt för hjärtan att uppmjukas och att för mig att hitta en bättre lösning. Det här var en demonstration av hur prästadömets kraft verkar i våra liv.

Kvinnor jämför sig med andra alltför ofta. Men det känns inte bra för någon av oss när vi jämför oss med andra. Varje kvinna har en unik blandning av förmågor och talanger som alla är gudagivna gåvor. Bara för att du och jag är olika – liksom alla kvinnor är olika – innebär det inte att vi är värda mer eller mindre. Vi behöver hitta våra gåvor och utveckla dem, minnas vem som gav dem till oss och sedan använda dem i hans syften. När vi delar med oss av våra gåvor för att hjälpa andra, upplever vi prästadömets kraft i våra liv.

Jag har haft förmånen att träffa så många enastående kvinnor som visar tro och kraft genom sina handlingar. Kvinnor ger av sina talanger och förmågor på otroliga och mångskiftande sätt. De gör enorm skillnad för alla runtomkring sig – i sina familjer, på sina arbetsplatser, i kyrkan, i skolan eller var de än tillbringar sin tid.

En av sakerna jag har lärt mig om prästadömet är att vi gör vårt bästa när vi är beroende av varandra i vårt gemensamma arbete. Det är så Herren har planerat det. Det är det gudomliga mönstret. Vi behöver inte tävla eftersom alla de där olika gåvorna, talangerna och förmågorna behövs – hos både män och kvinnor. Herren leder oss varsamt längs den stigen så att vi alla kan få större insikt om hur vi ska arbeta tillsammans och hur vi värdesätter varandras bidrag. Det är verkligen det bästa sättet att utföra hans verk.

Kvinnor behöver inte vänta på att någon ska tala om för dem vad de ska göra med sina gåvor, sina talanger och sin kraft. Vi har förmågan att ta emot uppenbarelse för oss själva. Vi borde inte vänta på att någon ska tala om för oss vad vi ska göra. Vi behöver ha modet att följa den uppenbarelse vi får. Genom att söka inspiration och följa den andliga vägledningen visar vi att vi drar nytta av den prästadömskraft vi har lovats när vi håller våra förbund med Gud.

Som president Nelson har sagt: ”Vad kan vara mer spännande än att arbeta med Anden för att förstå Guds kraft – prästadömets kraft?” Han lovade att ”allteftersom er kunskap ökar och ni utövar tro på Herren och hans prästadömes kraft, kommer er förmåga att dra nytta av denna andliga skatt som Herren har gjort tillgänglig att växa”.[2] Och jag vet att dessa löften från vår levande profet är sanna. ■

NOTES

1. Russell M. Nelson, ”Andliga skatter”, *Liahona,* nov. 2019, s. 77.
2. Russell M. Nelson, ”Andliga skatter”, s. 79.

Lucy använde sina andliga gåvor

Sharalyn D. Howcroft
Kyrkans historiska avdelning

Liksom Lucy Mack Smith kan var och en av oss ta emot uppenbarelse. Vi har alla unika andliga gåvor som kan välsigna våra familjer och kyrkan.

ILLUSTRATION TONI OKA

Det var oktober 1838 och Lucy Mack Smith tog sina söner Hyrum och Josephs händer i sina innan de fördes bort. Styresmän hade beordrat de heliga att lämna området. Flera ledare i kyrkan hade arresterats av soldater och en olaglig militärdomstol beordrade att de skulle skjutas. Lucy undrade om hon någonsin skulle få se sina söner vid liv igen.

Vad kunde hjälpa en mor att uthärda en sådan prövning? Åratal senare såg Lucy tillbaka på de här tiden och mindes att hon blev stärkt av ett trösterikt budskap som hon fått ”genom profetians gåva”: ”Var vid gott mod när det gäller dina barn, för de ska inte skadas av sina fiender.”[1]

Den upplevelsen gav Lucy och hennes familj ”tröst på ett sätt som överträffade all jordisk lättnad”.

Familjen Smith och många andra sista dagars heliga familjer drevs ut ur Missouri. Efter att ha funnit en tillflykt i grannstaten Illinois försökte Lucy och Joseph Smith d.ä. få information om sina söner, men de fick inga svar. Anden gav frid åt Lucys själ och sa att Hyrum och Joseph skulle komma kvällen därpå.

Biskop Edward Partridge, som var med Lucy när hon fick den här uppenbarelsen, uttryckte sitt tvivel: ”Jag har alltid trott på dig tidigare, men jag kan inte se hur denna profetia skulle kunna uppfyllas. Men om det blir så ska jag aldrig ifrågasätta ditt ord igen.”

När Lucy sov den natten såg hon i en syn hur hennes svaga och hungriga söner färdades över prärien. Lucy förberedde för deras hemkomst och de kom verkligen dagen därpå. De beskrev en färd som stämde precis med det hon hade sett. Därefter sa biskop Partridge att han alltid skulle se Lucy som ”en sann profetissa”. ■

SLUTNOT

1. Citaten finns i ”Lucy Mack Smith, History (1845)”, s. 281, 290–291, josephsmithpapers.org.

Som mor till profeten Joseph var Lucy ett ögonvittne till återställelsen. Läs mer om henne i den digitala versionen av det här numret i appen Evangeliebiblioteket och på liahona.ChurchofJesusChrist.org.

ANKNYTNING TILL SKRIFTERNA: ANDENS GÅVOR

Apostlagärningarna 2:17–18
1 Korintierbrevet 14:1
Uppenbarelseboken 19:10
Läran och förbunden 46:10–26
Trosartiklarna 1:7

Hur välsignas vi av det återställda evangeliet?

I Läran och Förbunden 1 förkunnade Herren: ”Detta är mina befallningar, och de gavs till mina tjänare” (L&F 1:24). Han förklarar hur den här samlingen uppenbarelser, befallningar och lärdomar kommer att välsigna kyrkan och dess medlemmar. Hans ord gäller än i dag.

DISKUSSION

För att lära dig mer om de här välsignelserna och andra, läs Läran och förbunden 1:19–30.

Vad märker du att Gud säger till dig nu när du börjar studera Läran och förbunden?

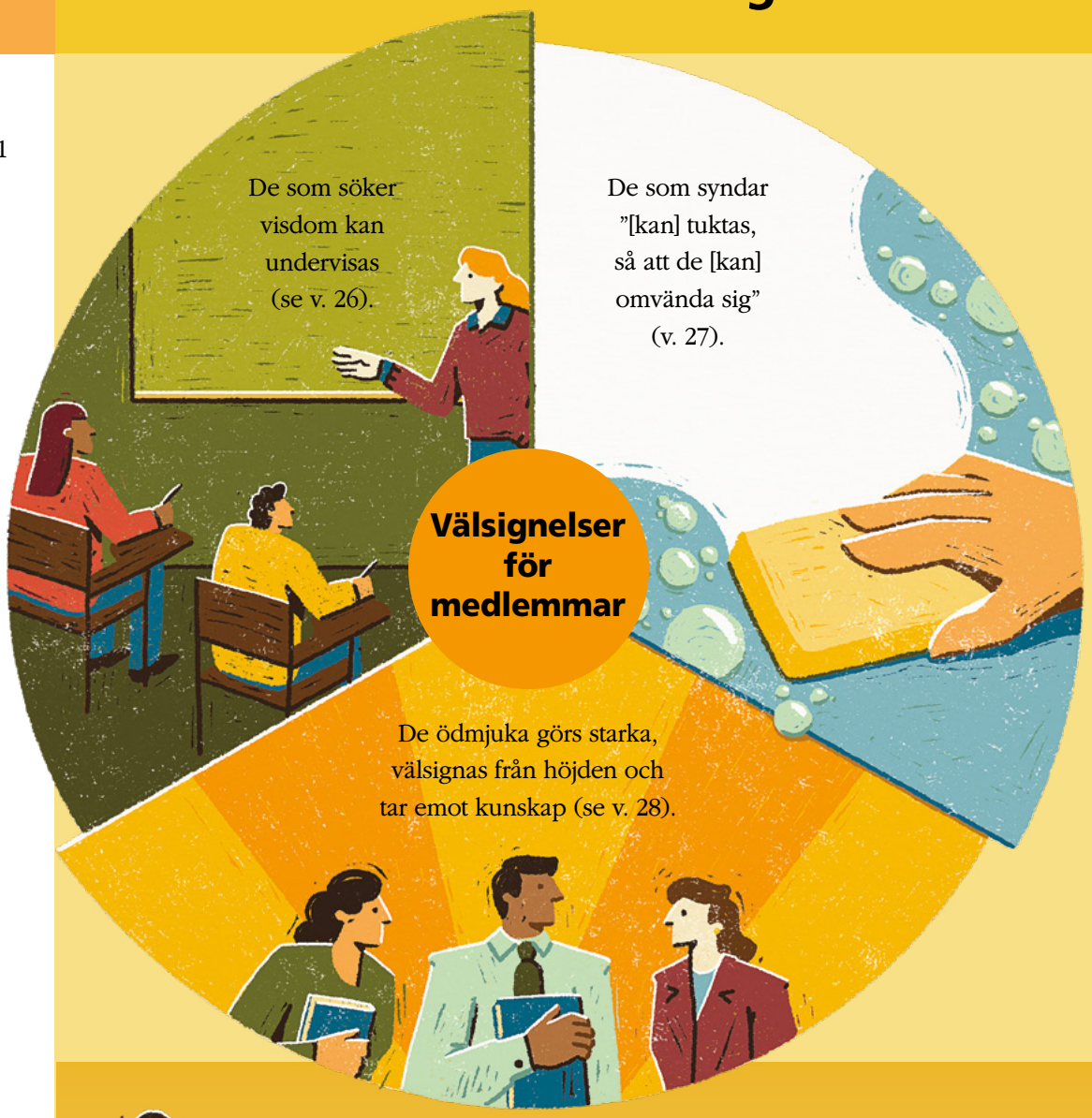

Välsignelser för kyrkan

Tron ska tillta på jorden (se v. 21).

Herrens eviga förbund ska upprättas (se v. 22).

Evangeliets fullhet ska förkunnas av de svaga och ringa (se v. 23).

Makt att lägga kyrkans grundval och att föra den ut ur dunklet och ut ur mörkret (se v. 30).

ILLUSTRATIONER AUGUSTO ZAMBONATO

Joseph Smith – Historien 1:1–26
(4–10 JANUARI)

Hur kan jag veta för egen del?

Unge Joseph ville veta för egen del vilken religion som var sann. Han frågade Gud i bön och fick ett svar direkt från Gud och Jesus Kristus. Han återvände hem och sa till sin mamma: ”Jag har för egen del fått veta” (JS–H 1:20).

Vad kan vi lära oss av Josephs exempel? Hur kan vi få veta ”för egen del” vad som är sant?

- Joseph ägnade mycket tid åt att läsa Bibeln. Han läste i Jakobs brev 1:5 att han kunde ställa sin fråga till Gud i bön.
- I den första synen sa Frälsaren till Joseph att ingen av de existerande religionerna hade rätt. Herren sa också att hans kyrka skulle återställas en dag. Joseph behövde vänta innan han fick veta mer. Ibland måste också vi vänta på svar.

- Joseph satt inte bara hemma och väntade på att ett svar skulle komma. Han besökte olika kyrkor. När Joseph pratade med ledare och medlemmar i de olika samfunden kände han att något fattades, vilket ledde till hans beslut att fråga Gud. När vi lär oss allt vi kan välsignas vi med inspiration från vår himmelske Fader.[1]

SLUTNOT

1. Se Russell M. Nelson, ”Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv”, *Liahona,* maj 2018, s. 93–96.

ILLUSTRATION BEN SIMONSEN

Vad undervisade Moroni Joseph Smith om?

Den 21 september 1823 bad Joseph Smith om att få förlåtelse för sina synder och att få veta sin ställning inför Gud. Medan Joseph bad fylldes hans rum av ljus och han såg en ängel som stod i luften.

Ängeln kallade Joseph vid namn och presenterade sig som Moroni. Han sa till Joseph att han var förlåten och att Gud hade ett verk för honom att utföra.

DISKUSSION

Vad lär vi oss av det som Moroni undervisade Joseph om?

Joseph fick veta att guldplåtar fanns nergrävda i en kulle i närheten och att de innehöll ”det eviga evangeliets fullhet” (JS–H 1:34). Moroni berättade också för Joseph om urim och tummim som Gud hade berett åt Joseph för översättningen av plåtarna (se JS–H 1:35).

Moroni sa till Joseph att hans namn skulle ”hållas för gott och ont bland alla nationer, släkter och tungomål” (JS–H 1:33).

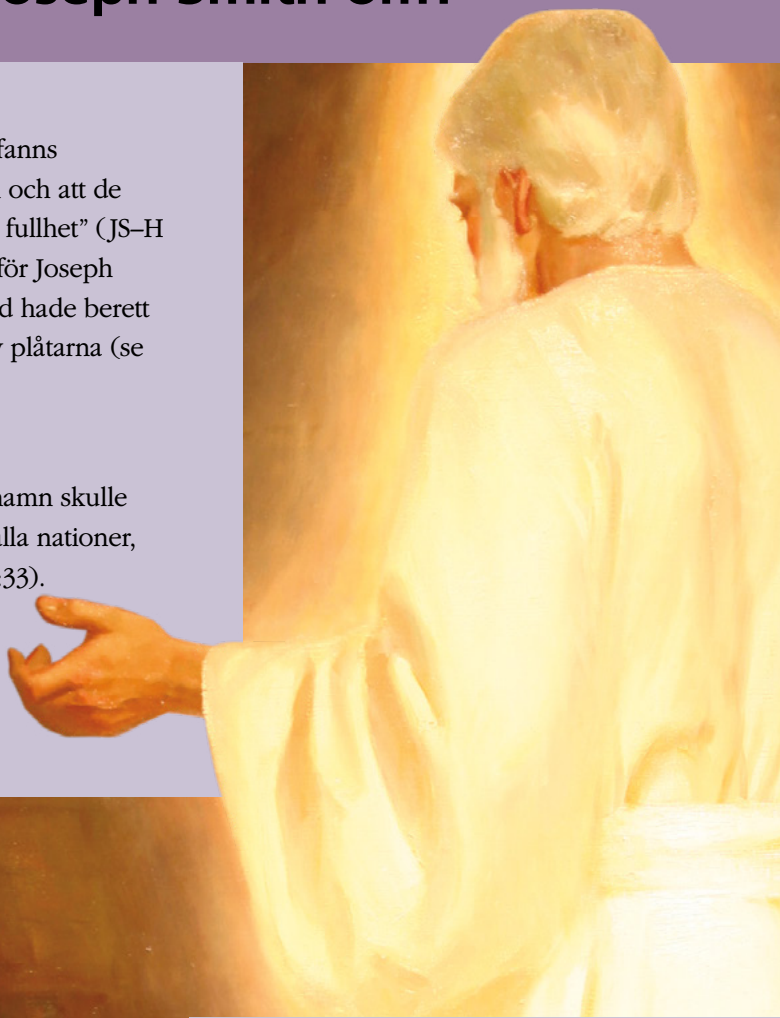

Moroni nämnde flera profetior för Joseph som skulle uppfyllas angående grundandet av denna sista tidsutdelning och välsignelserna det skulle innebära för världen.

Moroni visade sig för Joseph tre gånger den natten och ännu en gång morgonen därpå. Han framförde samma budskap men gav ytterligare information och instruktioner till Joseph varje gång (se JS–H 1:44–46, 49).

HAN KALLADE MIG VID NAMN, AV MICHAEL MALM

Läran och förbunden 6–9
(25–31 JANUARI)

”Vilket större vittnesbörd kan du få än det som kommer från Gud?”

HUR kan de här uppenbarelserna tillämpas på oss i dag?

Innan Oliver blev Josephs skrivare bad han om att få veta om Josephs verk var sant. När Oliver bad kände han frid och tillförsikt.

Oliver hade fortfarande frågor när han hjälpte Joseph med översättningen. Han frågade återigen Gud om det var sant.

Herren påminde Oliver Cowdery om att han redan hade fått ett svar på sina bön:

”Talade jag inte frid till ditt sinne om detta? Vilket större vittnesbörd kan du få än det som kommer från Gud?” (L&F 6:23).

Liksom Oliver bör vi hålla fast vid tidigare andliga upplevelser och låta dem stärka oss under svåra tider.

UPPTÄCK MER

Ta reda på vad som hände en ung kvinna när hon mindes tidigare andliga upplevelser, i den digitala versionen av det här numret.

NÄR gavs uppenbarelserna?

- De här uppenbarelserna gavs

1829

VAR gavs uppenbarelserna?

- De här uppenbarelserna gavs i Harmony i Pennsylvania.

VILKA var inblandade i de här uppenbarelserna från Gud?

- Joseph Smith
- Oliver Cowdery. Han hörde talas om Joseph Smith och guldplåtarna och erbjöd sig att vara skrivare när Joseph översatte Mormons bok.

ÖVERSÄTTNINGEN AV MORMONS BOK, AV GARY ERNEST SMITH; BILD AV KARTA FRÅN GETTY IMAGES

Hur jag stärks i min tro av att studera kyrkans historia

Khumbulani D. Mdletshe
Kyrkohistorisk rådgivande i Afrika

Som gymnasieelev i Sydafrika tyckte jag om att studera historia. När jag studerade vid universitetet tog jag examen i historia. Som seminarie- och sedan som institutelev gillade jag alla mina kurser, men jag tyckte särskilt mycket om Läran och förbunden eftersom den introducerade kyrkans historia för mig. Under årens lopp har jag tyckt om att läsa böcker om kyrkans historia – även de som tog upp svåra ämnen i vår historia. Min tro stärks allteftersom jag fortsätter att lära mig om kyrkans historia från olika källor. Detta sker på tre sätt.

Kyrkans historia ger mig PERSPEKTIV, särskilt när det gäller tidigare praxis, inklusive restriktioner gällande prästadömet och templets välsignelser. När jag fick veta att det fanns en tid när svarta män inte fick ha prästadömet vacklade min tro. Hur kunde kyrkan jag älskade ha undanhållit prästadömet för svarta? Några försökte visa mig förklaringar som de hävdade var baserade på kyrkans lära eller skrifterna. De var förvirrande och bekymrade mig mycket.

Med tiden var det den historiska förklaringen som verkade förnuftig och gav tröst. Den historiska introduktionen till Officiellt tillkännagivande – 2 förklarar till exempel att Joseph Smith ordinerade några svarta manliga medlemmar men att kyrkans ledare slutade förläna prästadömet till de svarta tidigt i kyrkans historia. Sedan ges följande viktiga information: ”Kyrkans uppteckningar ger inga klara insikter om ursprunget till denna praxis.”[1] Uppsatser om evangelieämnen[2] och annat material som kyrkan publicerat ger fler detaljer och ytterligare historisk bakgrund.[3] De här historiska förklaringarna gav resonans hos mig och stärkte min tro.

Kyrkans historia hjälper mig att UPPSKATTA DEM som GÅTT FÖRE. Det gäller särskilt när man begrundar det som till synes ”vanliga” medlemmar har bidragit med. Till exempel möjliggjordes uppförandet av de första möteshusen i Sydafrika, Zimbabwe och Zambia under 1950- och 1960-talet tack vare bidrag från medlemmar. Det krävdes ännu större offer för att ta emot templets förrättningar. Med vetskap om att det skulle ta

BILDER FRÅN GETTY IMAGES

decennier innan de kunde ha tempel i Afrika, sålde många medlemmar sina ägodelar, inklusive hem, för att ha råd att resa till templet och delta i dessa heliga förrättningar. Kyrkan på den afrikanska kontinenten är byggd på tron hos dessa tidiga medlemmar som hade så lite men offrade så mycket. När jag läser deras uppteckningar stärks min tro, och min villighet att göra uppoffringar ökar.

Kyrkans historia hjälper mig bli bättre på att FÖRA UPPTECKNINGAR. Kyrkans ledare har uppmanat oss att föra dagbok. Varför då? Därför att kyrkans historia är en uppteckning över medlemmarnas ”sätt att leva, deras tro och gärningar” (L&F 85:2). När jag läser om kyrkans historia, såsom i den nya historieberättelsen *De heliga,* imponeras jag av att dessa volymer gjorts möjliga enbart tack vare de dagböcker, brev och andra uppteckningar som vanliga medlemmar i kyrkan bidragit med. Deras uppriktiga ögonvittnesberättelser uppmuntrar mig att bli bättre på att föra uppteckningar så att jag kan hjälpa framtida historiker att dokumentera en sanningsenlig historia över kyrkan i Afrika.

Jag har också fått en mer personlig välsignelse av att läsa kyrkans historia och sträva efter att föra en egen uppteckning. Som president Henry B. Eyring, andre rådgivare i första presidentskapet, har sagt har jag välsignats av att se och komma ihåg Herrens hand i mitt liv och i mina familjemedlemmars liv.[4] Dessa minnen stärker mitt vittnesbörd och min förmåga att möta utmaningarna i mitt liv. När jag för en egen uppteckning och tänker på andra medlemmars noggranna uppteckningar börjar jag se Herrens stora mönster allteftersom han återställer sin kyrka och sitt rike i vår tid.

Detta och mycket annat jag har lärt mig genom att studera kyrkans historia har storligen bidragit till min andliga utveckling. Det har också gett mig mod att försvara min tro eftersom jag förstår varför vi gör det vi gör. Genom medvetenheten om den historiska bakgrunden till många av våra tillvägagångssätt och trosuppfattningar har jag blivit en bättre lärare och en bättre lärjunge. ■

SLUTNOTER

1. Se Introduktion till Officiellt tillkännagivande 2.
2. Se ”Ras och prästadömet”, Uppsatser om evangelieämnen, topics .ChurchofJesusChrist.org.
3. Se till exempel *Återställelsens grunder* (Kyrkans utbildningsverksamhet, studievägledning), 2016, kapitel 26.
4. Se Henry B. Eyring, ”O, kommen ihåg, kommen ihåg”, *Liahona,* nov. 2007, s. 66–69.

Inkludera alla

Tracy Browning
i Hjälpföreningens generalkommitté

Hur kan vi hjälpa till att göra resan till möteshusets dörrar mindre nervös och ensam för andra?

Som lärjungar till Kristus väljer många av oss att bokstavligt talat ”stå på heliga platser” varje vecka när vi är med på våra söndagsmöten (L&F 45:32). Många som kommer för att dela Anden och utrymmet med andra söker efter kontakt, acceptans och en känsla av tillhörighet. Var och en av oss bär på hoppet att vi ”inte längre [ska vara] gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och medlemmar i Guds familj” (Ef. 2:19).

Men några som företar resan till möteshusets dörrar känner sig sårbara, oroliga eller ensamma. Deras upplevelser, familjesituationer eller omständigheter kanske inte speglar det ”ideal” man föreställer sig. Följden blir ofta att de känner som om de står på utsidan och tittar in, fastän det där ”idealet” inte representerar verkligheten för någon av oss.

Vårt värde för Gud påverkas inte av våra omständigheter, och i många fall tvingar dessa inte direkt idealiska omständigheter oss att växa och lära. Men på grund av de här omständigheterna finns det många som känner att det är svårt att passa in eller känna sig helt förstådda. Vad kan vi göra för att öppna dörrarna som hindrar andra från att känna att de hör hemma hos oss, fastän vi kanske har liknande känslor själva?

Uppmaningen att inkludera alla

Att hjälpa alla att känna tillhörighet är en del av de förbund vi ingått. Vid dopet lovar vi att vi inte ska låta någon lida i ensamhet utan att vi ska sörja med dem, trösta dem och bära deras bördor (se Mosiah 18:8–10).

Att skapa en känsla av gemenskap är en del av vår kyrka. Vi ska inkludera alla i vår dyrkan precis som Frälsaren välkomnar alla att ta del av hans frälsning (se 2 Ne. 26:24–28, 33; 3 Ne. 18:22–23).

Att skapa en känsla av gemenskap är en viktig del av vår resa mot att bli mer som Frälsaren. Att älska andra och öppna våra kretsar för dem som skiljer sig åt från oss är en del av att bli fullkomlig (se Matt. 5:43–47).

I slutändan måste vi vara ett med varandra för att kunna bli Herrens egna (se L&F 38:27).

Ingen kamp är bortglömd

Guds kärlek till sina barn är inte uteslutande utan snarare allomfattande. Han inbjuder ”alla att komma till honom och ta del av hans godhet. Och han avvisar ingen som kommer till honom” (2 Ne. 26:33).

FOTOGRAFI AV MAMMA OCH SON FRÅN GETTY IMAGES

Han känner och värdesätter

- den nyligen frånskilda systern som lider när äktenskap kommer på tal
- varje ung vuxen som har frågor och vädjar om svar
- systern som har ångest och känner sig djupt ensam och rädd
- den unge svarte brodern som känner sig illa till mods när hans klass diskuterar felaktiga uppfattningar om ras och prästadömet
- systern som ännu inte är gift och känner att hon inte har något värde
- modern till ett barn med en funktionsnedsättning som är orolig för att hans ofrivilliga rörelser är distraherande för andra
- brodern som känner dragning till personer av det egna könet och funderar över att lämna kyrkan i sitt försök att få ett grepp om framtiden
- systern som oroar sig för att bli dömd av andra när hon tar sina första trevande steg tillbaka till kyrkan.

Ingen omständighet, ingen situation, ingen individ är glömd. ”Han kommer ihåg … och alla är lika inför Gud” (2 Ne. 26:33) för liksom hans första lärjungar ”tillhör [vi alla] Kristus” (Mark. 9:41; se även Mosiah 5:7).

Så vad kan vi göra?

Vad kan vi göra för att skapa kontakt och välkomna svagheter såväl som att se starka sidor?

Vi kan börja med att begrunda följande frågor:

- Hur kan jag anstränga mig mer för att sträcka mig utåt och lära känna dem som jag inte känner i min församling eller gren?
- Vilket slags inbjudan kan jag ge till någon som kanske behöver en vän?
- Hur kan jag vara ett föredöme i att inkludera och älska andra?
- Vem kan jag uppriktigt fråga om hur det går för honom eller henne?
- Vad kommer jag att tänka på när jag ber om inspiration för att veta hur jag ska hjälpa någon?

Det finns så mycket vi kan lära av andra när vi lär känna dem.

Under månaderna som följer återger vi berättelser från systrar och bröder som har haft svårt att känna sig hemma i kyrkan. Vi hoppas att de här berättelserna ska inspirera var och en att bli bättre på att följa Guds två stora bud: att älska honom och att älska alla hans barn. ■

Hjälpföreningens generalpresidentskap

Vara med och styrka varandra

Vi blir alla välsignade när vi tjänar eller blir betjänade.

När tjänande är som bäst är det inte enkelriktat. När vi tjänar någon blir alla inblandade välsignade – vi själva, vår kamrat och de vi tjänar. Vi välsignas av varandras starka sidor. Vi välsignas när vi stöder och hjälper varandra i våra utmaningar. Vi välsignas av de relationer som skapas.

När äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum förklarade vad det innebär att tjäna andra, sa han att vi ska ”vara med och styrka dem” (L&F 20:53)[1]. I det här skriftstället finns det två viktiga delar som hjälper oss tjäna dem vi bryr oss om:

- För det första: Att ”vara med” dem innebär att det är viktigt att lära känna dem vi tjänar tillräckligt väl så att vi kan bygga en meningsfull relation och skapa band av tillit.
- För det andra: När de vet att vi verkligen älskar och bryr oss om dem kan vi prata om hur vi kan stötta och ”styrka dem”. I gengäld blir också vi styrkta.

Människor är inte projekt. De är våra bröder och systrar – medresenärer på livets resa. Vi vill vandra genom livet tillsammans och hjälpa varandra få styrka att övervinna hindren och stötestenarna längs vägen (se Hebr. 12:10–13).

Verbet ”att styrka” uttrycker det vi egentligen vill – att vår hjälp ska ge assistans och verktyg så att varje individ kan ha resurserna och styrkan att gå vidare och övervinna livets utmaningar.

Många av oss känner oss otillräckliga inför att hjälpa våra bröder och systrar med deras unika problem. Äldste Holland har gett oss följande uppmuntran: ”Trots det som vi upplever är våra begränsningar och otillräckligheter – och vi har alla utmaningar – må vi trots detta arbeta sida vid sida med vingårdens Herre och ge Gud och allas vår Fader en hjälpande hand med hans svindlande uppgift att besvara böner, ge tröst, torka tårar och stärka de matta knäna.”[2]

I år kommer dessa artiklar om stödverksamhetens principer att bidra med idéer och resurser som kan hjälpa dig förstå hur du kan vara med och styrka andra när de står inför livets utmaningar. ■

SLUTNOTER

1. Jeffrey R. Holland, ”Vara med och styrka dem”, *Liahona,* maj 2018, s. 102.
2. Jeffrey R. Holland, ”Vara med och styrka dem”, s. 103.

FOTOGRAFI TILL HÖGER, KALEIDOSCOPE PICTURES

FÖRSLAG PÅ HUR VI KAN VARA MED OCH STYRKA ANDRA

Arbeta tillsammans på att bygga en meningsfull relation. Ömsesidig förståelse kommer av att man ägnar tid och ansträngningar åt att lära känna varandra. Prata med varandra om hur ni vill göra det. Finns det en hobby eller ett intresse som ni delar? Skulle regelbundna pratstunder vara till hjälp? Kan ni stötta varandra i era ämbeten i kyrkan eller tillbedjan i templet?

Prata med varandra om behov. Ingen måste göra det här ensam. Att prata om det hjälper er att tillsammans förstå vilka behov de har, vad de kan göra, och hur du kan vara till hjälp.

BERÄTTA OM DINA TANKAR

Skicka dina upplevelser av att tjäna som stödsyskon till liahona@ChurchofJesusChrist.org.

BRA RESURSER

De här resurserna kan hjälpa dig i dina ansträngningar att bygga meningsfulla relationer.

- Lär dig mer om att bygga meningsfulla relationer i ”Stödverksamhetens principer: Att bygga meningsfulla relationer”, *Liahona,* aug. 2018.
- Läs om hur du kan lära dig förstå personer som är annorlunda än du i ”Blessings of Diversity”, *Ensign,* juli 2019.
- Förbättra dina relationer genom att bli bättre på att lyssna. Läs ”Stödverksamhetens principer: Fem saker som bra lyssnare gör”, *Liahona,* juni 2018.
- Du bli en bättre vän genom att visa större empati. Lär dig hur i ”Utveckla empatin till att tjäna”, *Liahona,* feb. 2019.
- För att lära dig om att rådgöra tillsammans kan du läsa ”Stödverksamhetens principer: Rådgör om deras behov”, *Liahona,* sep. 2018.

Att glädjas på äldre dar

Scott Edgar

Ålderdomen kan vara en fin tid av utveckling och tillväxt.

Alltefter som ”ålderdomen” nalkas har jag insett att mitt liv håller på att förändras. Jag vill fortfarande vara engagerad i min familj och kyrkan, men jag är inte lika fysiskt aktiv som jag brukade vara, och allting verkar fungera bra antingen jag är där eller inte.

Jag har också insett något annat: Den här tiden i livet är inte så illa. Visst, jag upplever värk och smärta och andra utmaningar, men åldrandet är en del av livets naturliga gång, och det här kapitlet för med sig nya och givande möjligheter. Jag får tröst av vetskapen att jag är älskad av familj och vänner. Jag har tilltro till att jag fortfarande är uppskattad i kyrkan. Och viktigast av allt: Jag vet nu mer än någonsin att Jesu Kristi evangelium är sant.

Att acceptera förändring

Livet står uppenbarligen inte stilla. Det är dynamiskt. Så även om vi inte vill att våra omständigheter eller relationer ska förändras så *kommer* de att förändras. Som det så uttrycksfullt står i skrifterna:

”Allt har sin tid, det finns en tid för allt som sker under himlen:

en tid att födas och en tid att dö, en tid att plantera och en tid att rycka upp det planterade …

Allt har [Gud] gjort skönt i sin tid” (Pred. 3:1–2, 11).

Vi kanske har blivit bekväma med hur saker och ting brukade vara, och det är okej att sakna det som varit. Men vi kan också ha tro på att det fortfarande finns mer att lära längs denna glädjens väg. Hur väl vi anpassar oss till och hanterar förändringar avgör vår tillväxt på äldre dar. Genom att acceptera förändringar i stället för att bekämpa dem gör vi oss fria att lägga märke till nya möjligheter och förstå nya saker.

Jag har märkt att när jag försöker följa Jesus Kristus kommer jag närmare honom på sätt som jag inte gjorde när jag var yngre. På grund av sin egen

tid på jorden förstår Kristus hur det känns att närma sig slutet av jordelivet (se Matt. 16:21). Och på ett sätt som vi inte helt förstår vet han precis vad just *vi* känner tack vare sin försoning. Vi kan be honom hjälpa oss att bli det han vill att vi ska bli under den tid vi har kvar (se Moro. 7:48).

Fortsatt tjänande

Oavsett vår ålder kan vi titta efter tillfällen att tjäna varje dag. Det förbereder oss för tjänande efter det här livet. President George Albert Smith (1870–1951) sa en gång: ”Vi är inte här för att fördriva vårt livs timmar och sedan gå vidare till en upphöjd sfär, utan vi är här för att kvalificera oss dag efter dag för de uppdrag som vår himmelske Fader förväntar sig att vi ska utföra i livet efter detta.”[1]

När vi blir äldre blir dessa ”kvalificerande” upplevelser annorlunda jämfört med vad de brukade vara. Jag har sett unga män ta på sig sina roller och fullfölja många av de uppgifter som jag brukade göra. Mina barn har sina egna hektiska liv och familjeutmaningar, och jag är inte lika involverad längre. Men jag kan lita på att om jag fortsätter att hjälpa andra på de sätt jag kan, fortsätter dessa upplevelser att undervisa och förfina mig enligt Guds plan.

Välsignelser och frågor

Vilka välsignelser har du lagt märke till sedan du blivit äldre? Här nedan nämner jag några som jag har lagt märke till. Jag har också utformat några frågor för oss äldre att tänka på, även om jag antar att de egentligen kan tillämpas på vem som helst.

Jag vittnar om att var och en av oss kan välja att fokusera på det som är viktigast när vi följer Jesus Kristus under våra givande gyllene år.

Åldrandet har välsignat mig med

- större medvetenhet om det som sker runt omkring mig
- mer ro till att läsa skrifterna, begrunda och be
- lyhördhet för Andens maningar
- sporadiska familjebesök som är särskilt givande
- vänligare känslor gentemot andra människor och mot djur
- intresse för släktforskning och tempeltjänst
- färre frestelser att överträda buden.

Fråga dig själv hur du kan göra följande:

- Tjäna din kyrka och din familj på meningsfulla sätt.
- Komma närmare din himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus.
- Utöva ett gott inflytande på andra.
- Stå obefläckad inför Gud när du träffar honom igen. ■

SLUTNOT

1. George Albert Smith, i Conference Report, apr. 1905, s. 62; se även *The Teachings of George Albert Smith,* sammanst. av Robert och Susan McIntosh (1996), s. 17.

BILDER FRÅN GETTY IMAGES

Vad sopning lärde mig om föräldraskap

Kamri Melaine Webster

Mina barns hushållssysslor besvarade min bön.

En morgon när jag vaknade kände jag mig överväldigad. Mina plikter som förälder kändes tunga och jag var mycket medveten om mina svagheter. Det verkade vara stor skillnad på hur jag hade föreställt mig att jag skulle vara som förälder och hur jag verkligen är.

Jag knäböjde i bön och talade om för min himmelske Fader hur mycket jag älskar honom. Jag talade om hur mycket jag älskar barnen han har välsignat vår familj med. Och jag började berätta på vilka sätt jag försökte vara en bra förälder, men det kändes inte som om jag gjorde tillräckligt bra ifrån mig. Medan jag bad tänkte jag på hur mycket bättre mina barn skulle bli om Gud helt enkelt fostrade dem själv.

Då såg jag en bild framför mig. Jag såg hur mina barn sopade köksgolvet. Det är en av många sysslor de har fått i uppgift att göra för att hjälpa till i familjen. Ibland blir jag lite irriterad när jag ser dem göra det, för de missar fortfarande många fläckar. Men jag låter dem göra det, liksom andra dagliga sysslor, eftersom jag har en större vision för dem. Jag vet att de lär och växer genom all denna ofullkomliga övning. Så småningom kan de göra det lika snabbt och effektivt som jag. Den visionen av hur de blir ansvarsfulla och oberoende är mycket mer givande än om jag skulle göra allting själv. Jag fostrar inte barn för kortsiktiga framsteg – jag försöker hjälpa dem att bli framgångsrika på lång sikt.

Och jag undrade om kanske något liknande stämde in på våra himmelska föräldrar. Vår himmelske Fader vet att vi inte kan vara perfekta i vårt föräldraskap. En del saker vi gör får förmodligen *honom* att rysa till, men han låter oss hållas eftersom han vet att vi lär och växer. Han har det ultimata långtidsperspektivet. Han kan se hur vi en dag blir sådana föräldrar som han är, med förmågan att älska fullkomligt, undervisa effektivt och vara perfekta föredömen. När vi fumlar vet han att vi utvecklar egenskaper som tålamod och kärlek. Så i sin vishet låter han oss arbeta och misslyckas och försöka igen.

Jag önskar så att jag kunde vara en fullkomlig förälder nu! Som Joseph Smith skrev gör jag ofta ”många dåraktiga fel” (JS–H 1:28). Men jag får tröst av att veta att Gud förstår mitt hjärta, vilket betyder att han vet att jag försöker

ILLUSTRATION DAVID GREEN

vara läraktig. Jag blir glad när mina barn frågar: ”Hur kan jag göra det här bättre?” och verkar vilja förbättra sig. Jag kan åtminstone vara sådan för min himmelske Fader.

När alla de här tankarna rusade runt i huvudet kände jag mig än en gång missmodig för ett ögonblick. ”Men tänk om mina misstag som förälder skadar mina barn?” frågade jag. ”Jag vill inte hålla dem tillbaka, även om jag blir något underbart i den processen.”

Återigen såg jag bilden av barnens städning framför mig. När min dotter verkligen har försökt torka golvet och sedan skyndar vidare för att leka eller göra en annan syssla, torkar jag oftast bort de kladdiga fläckar som är kvar. Och jag tänkte på Jesu Kristi oändliga barmhärtighet och makt. Hans försoning täcker var och en av livets besvärliga situationer. Hans nåd kompenserar mina tillkortakommanden som förälder, precis som hans nåd kompenserar för den smärta mina barn får lida på grund av mina tillkortakommanden. På ett sätt som ingen av oss kan förstå kan hans försoning hela *allt* det där.

Jag får stor tröst av den personliga uppenbarelse jag fick den dagen. Jag kände hur Anden talade om för mig att mina bästa ansträngningar, i samarbete med Herren, är bra nog. Jag vet att min himmelske Fader fortsätter att verka i mina barns liv, bit för bit, för att göra saker på ett fullkomligt sätt som jag gör så ofullkomligt. Med hans hjälp kan mina barn en dag göra ett strålande jobb, precis lika strålande som om vår himmelske Fader hade fostrat dem hela tiden. Men dessutom lyckas hans plan också förändra mig under tiden – helga och forma mig till att bli mer som han. Hur stor är inte vår Guds visdom! ■

Författaren bor i Utah, USA.

GUDOMLIG HJÄLP

”Vi kan, med vår himmelske Faders och vår Frälsares hjälp, bli mer tålmodiga, omtänksamma, hjälpsamma, förlåtande och förstående när vi ber om hjälp. Med deras hjälp kan vi göra våra hem till en liten bit av himlen här på jorden.”

President M. Russell Ballard, ”Familjeråd”, *Liahona*, maj 2016, s. 65.

Profeter och uppenbarelse

Kära föräldrar!

Läran och förbunden är en samling uppenbarelser från Herren. Genom att studera dem får vi den unika möjligheten att lära känna Frälsarens röst när han talar, inte bara till sina profeter utan genom dem till vanliga medlemmar i kyrkan som vi.

Den här månaden ger tidskriften dig olika möjligheter att prata med dina barn, bland annat om uppenbarelse, hur den fungerar och att Gud är villig att tala till dem.

SAMTAL OM EVANGELIET

Frid i hans löften (Läran och förbunden 6)

Visa bilden på sidan 2 och läs Frälsarens ord i kapitel 6. Det här löftet gavs till Joseph Smith och Oliver Cowdery i april 1829. Vid den tiden var Joseph bara 23 år men hade redan blivit förkastad och förföljd. Hur kan de här orden ha hjälpt Joseph och Oliver? Hur kan de här orden tillämpas på utmaningarna i ditt liv? Vad kan vi göra för att få de här utlovade välsignelserna?

Profeter och personlig uppenbarelse (Läran och förbunden 1)

Herren talar till oss enskilt och genom profeter (se kap. 1). Använd ”Evangeliets grunder” på sidan 10 för att hjälpa dina barn lära sig mer om uppenbarelse. Ni kan läsa citatet av president Russell M. Nelson på sidan 6 tillsammans. Vad känner ni att Gud säger till er genom sin profet? Att följa hans råd kan leda till att ni sätter mål i programmet Barn och ungdomar. (För mer information om det här ämnet kan ni också titta på eller läsa president Nelsons tal ”Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv”, *Liahona,* maj 2018, s. 93–96.)

Stöd för Kom och följ mig

Missa inte förslagen på sidan 26 som är till stöd när ni studerar *Kom och följ mig* varje vecka.

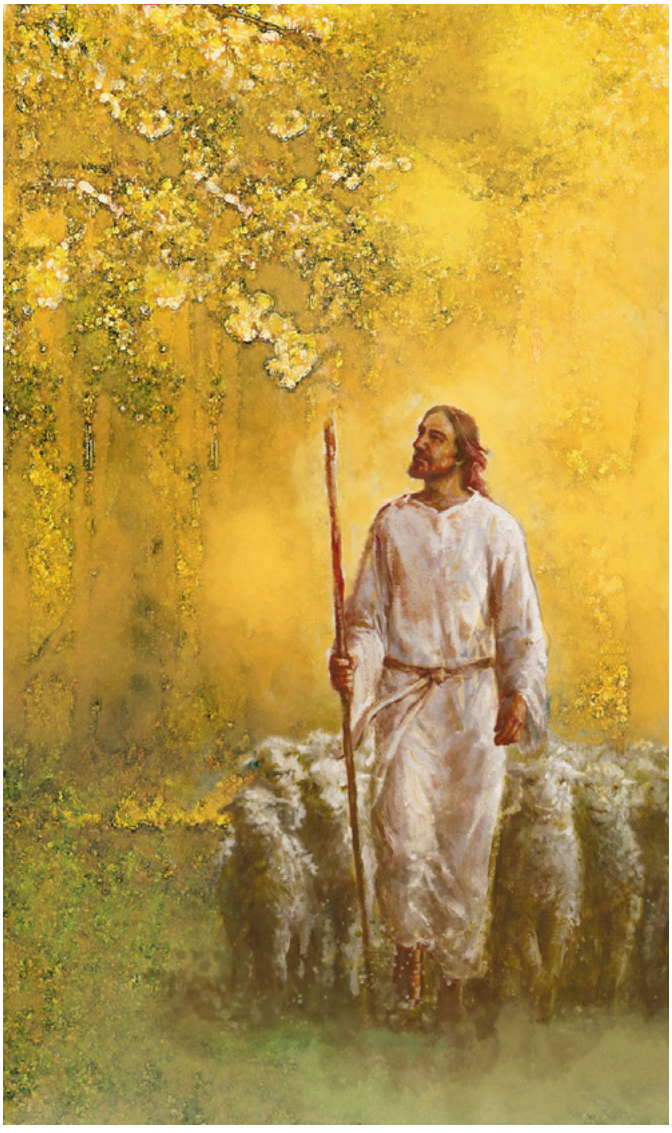

FOTO FRÅN GETTY IMAGES

ROLIGA FAMILJESTUDIER

Finna Kristus

President Ezra Taft Benson (1899–1994) sa: ”Praktiskt taget varje sida i Läran och förbunden … undervisar om Mästaren.”[1]

1. Sätt ett tidtagarur på två minuter.
2. Familjemedlemmarna läser snabbt igenom början av Läran och förbunden och räknar det antal gånger som Kristus nämns. Börja med inledningen och sluta med kapitel 9.
3. När tiden är ute får varje person ytterligare tid att välja en av verserna som betyder något särskilt för honom eller henne. Låt var och en läsa upp sin vers.

Diskussion: Hur kan vi inrikta oss på Kristus när vi studerar Läran och förbunden i år? Vad kan vi göra för att ”höra” Herrens röst?

Mitzi Shoneman bidrog med idén

SLUTNOT

1. Ezra Taft Benson, ”Gåvan av nutida uppenbarelse”, *Nordstjärnan,* jan. 1987, s. 68.

VAD DU HITTAR I MÅNADENS NUMMER AV TIDSKRIFTEN *VÄGLEDNING FÖR DE UNGA*

Introduktion av 2021 års ungdomstema

Läs budskapen från generalpresidentskapen för Unga män och Unga kvinnor om ungdomstemat från Läran och förbunden 64:33–34. Du hittar också noterna till 2021 års temasång och en lista med resurser som är till stöd för temat under året.

Här är Läran och förbunden.

Introduktion till årets studier av *Kom och följ mig* med en visuell översikt över Läran och förbundens historia och syfte.

”Joseph Smith: min profet”

Exemplen i den här artikeln undervisar om varför vetskapen att Joseph Smith är denna tidsutdelnings profet har betydelse för var och en av oss personligen. Läs artikeln tillsammans som familj och be sedan varje person berätta om sina insikter.

För skojs skull

De här aktiviteterna är roliga att utföra enskilt eller som familj.

VAD DU HITTAR I MÅNADENS *VÄNNEN*

Hjälp med *Kom och följ mig*

Väck dina barns kärlek till skrifterna med ett lässchema för Läran och förbunden som de kan använda under 2021. Varje månad hittar du också en skriftberättelse och en färgläggningssida för de yngsta läsarna.

Kul med kyrkans historia

Klipp ut samlarkort om kyrkans historia som hjälper dina barn lära sig återställelsens berättelse. Läs också en berättelse som handlar om en nutida pionjär från ett annat land varje månad.

En utmaning för hjälpande händer

Läs en speciell inbjudan från Primärs generalpresidentskap till barn att tjäna som Jesus tjänade. Läs om barn runtom i världen som gör just det, samt en månatlig uppmaning och tips på hur du kan hjälpa ditt barn att delta!

Kul med skrifterna

Pröva de här veckovisa hemaftonsaktiviteterna med dina barn. Alla de här aktiviteterna är till stöd när ni studerar *Kom och följ mig,* och det finns förslag speciellt riktade till barn i 2- till 3-årsåldern.

Återhämtning från andlig avdomning

Vi befinner oss i andlig fara när vi slutar känna Anden, men med Kristi hjälp kan vi övervinna den andliga avdomningen.

Tadeo Murillo

Spetälska är en infektionssjukdom som vi kan läsa om i Bibeln. Den orsakas av en bakterie som skapar allvarliga skador och sår på huden. Men ett av sjukdomens huvudsymptom är att den kan orsaka allvarliga skador på nervsystemet vilket leder till förlust av känslighet i fråga om känsel, värme, smärta och andra sinnesförnimmelser. Människor som infekteras blir bokstavligt talat avdomnade.

Spetälska är inte lika allvarligt eller vanligt som det var för länge sedan, men människor i dag förlorar också förmågan att känna – men i stället för en fysisk åkomma riskerar vi att bli andligt avdomnade.

Äldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i de tolv apostlarnas kvorum förklarade att detta känslokalla tillstånd kan komma av att vi ignorerar maningarna från den Helige Anden och inte håller Guds bud. Han sa:

”Vårt beteende styrs i mångt och mycket av vår förmåga att känna, och förblir vi overksamma när våra känslor manar oss att göra gott så avtar vår förmåga att känna. Det var Jesu påfallande lyhördhet för sin omgivnings behov som gjorde det möjligt för honom att handla därefter.

I andra änden av detta andliga spektrum finns personer som Nephis felande bröder. Nephi påpekade deras allt större okänslighet för andliga ting. ’[Gud] har talat till er med mild och stilla röst, men ni var så känslolösa att ni inte kunde förnimma hans ord’ [1 Ne. 17:45].”[1]

Vi befinner oss i stor fara när vi slutar känna Anden eller när vi inte är säkra på hur Anden talar till oss. Världen kan lätt distrahera oss eller få oss att spåra ur så att vi slutar känna den milda och stilla men ändå mäktiga rösten som alltid är redo att vägleda oss dagligen (se 1 Kung. 19:11–12).

Men även om vi känner att vi kanske har råkat ut för ”andlig spetälska” ibland är det möjligt för oss att bli helade.

Vi bör alltid komma ihåg att Jesus Kristus var den som botade människor med spetälska under sin verksamhet. Och han är den som kan hela vår andliga avdomning i dag och hjälpa oss känna Anden igen. Här är några nycklar som kan vara till hjälp.

FOTOGRAFER FRÅN GETTY IMAGES

Känna igen Anden

En nyckel till att kunna känna på nytt kommer från vår förmåga att höra och känna igen den Helige Andens viskningar. Som Moroni lärde: ”Genom den Helige Andens kraft kan ni få veta sanningen om allting” (Moro. 10:5). Vi kan göra oss av med avdomningen, söka personlig uppenbarelse och känna sanningen om allting för egen del.

På din resa tillbaka till att känna Anden kan du ställa de här frågorna till dig själv för att förstå din relation till uppenbarelse:

1. När *tog jag emot* personlig uppenbarelse senast?
2. När *bad jag om* att få personlig uppenbarelse senast?
3. När bad jag min himmelske Fader hjälpa mig att *känna igen* personlig uppenbarelse senast?

På det hela taget, söker du verkligen uppenbarelse från Gud? Det är svårt att känna Andens glädjande frukt när det verkar som om himlarna är stängda (se Gal. 5:22–23). Men att aktivt söka uppenbarelse i ditt dagliga liv är nyckeln till att öppna himlarna och åter inbjuda Anden i ditt liv.

Att missförstå uppenbarelse

Men det är här det kan bli knepigt med andliga upplevelser och personlig uppenbarelse.

När vi pratar om personlig uppenbarelse brukar tankarna ofta gå till syner, änglabesök eller mäktiga röster. Och när vi inte upplever något av det här kanske vi känner att det är omöjligt att få vägledning från Anden. Vi kanske känner att det är något fel på oss, vilket kan leda till att vi ger upp att söka Anden helt och hållet.

Men vi behöver inse att när vi känner Anden så handlar det inte om stora, världsomskakande ögonblick. Inte heller talar Herren till oss enbart om våra stora beslut i livet. En annan fallgrop vi ramlar ner i är att vi ofta vänder oss till Herren om hjälp med enbart stora beslut som studier, yrkesval, äktenskap och familj, men vi glömmer att vända oss till honom i varje tanke (se L&F 6:36). Men vår himmelske Fader talar till oss ofta. Han talar till oss på det sätt vi personligen känner igen bäst. Han kan vägleda oss dagligen, även i de små detaljerna.

Att förbereda sig för uppenbarelse

För att kunna höra himlarna behöver vi först öppna våra öron för himmelska ting. Här är några sätt vi kan öppna våra öron på och förbereda oss för att höra Herren:

Ha tro. I vår strävan att övervinna andlig spetälska kanske vi behöver ändra på vår inställning och verkligen tro på vår himmelske Fader och på att han *kommer att* ge oss uppenbarelse, och att han gör det *nu*. Faktum är att vi ska förvänta oss att han gör det. Vi kan även be honom att hjälpa oss veta hur han talar till oss. Vi ska förvänta oss att få andliga upplevelser ofta när vi strävar efter att försöka följa Frälsaren och hålla hans bud.

Gör dagliga ansträngningar. Vi kan också bli mer känsliga för Anden genom att be uppriktigt, studera skrifterna, ta del av sakramentet, besöka templet, släktforska, lyssna på andlig musik, tjäna, eller göra något annat som gör att vi känner oss nära Gud. Ju närmare Gud vi kommer, desto mer

Vår himmelske Fader gav oss den Helige Andens gåva och vill att vi ska glädjas åt den gåvan till fullo.

öppnar vi våra hjärtan så att vår andliga spetälska kan helas och vi känner den Helige Anden igen.

Var lydig. En annan viktig aspekt av att åter bjuda in Anden i ditt liv är din villighet att göra det som Anden uppmanar till. President Henry B. Eyring, andre rådgivare i första presidentskapet, har sagt:

"När du visat din villighet att lyda ger Anden dig fler förnimmelser av vad Gud vill att du ska göra för honom.

När du lyder kommer maningarna från Anden oftare, och det blir alltmer ett ständigt sällskap. Din kraft att välja det rätta ökar." [2]

Det kan vara svårt att vara villig att följa Herrens vilja före vår egen ibland, men vi blir alltid välsignade med ökad andlig kapacitet när vi gör det. Även att lyda på enkla sätt, allt från att betala tionde, hålla sabbatsdagen helig eller att följa en maning att tjäna någon annan, kan hjälpa oss att bereda rum för Anden i våra liv.

Att känna Anden är en gåva

Vi bör också komma ihåg löftet i vårt dopförbund med Herren. De av oss som har tagit emot den Helige Andens gåva har blivit lovade att vi kan ha Anden med oss varje dag när vi strävar efter att hålla våra förbund (se L&F 20:77, 79).

Vår himmelske Fader gav oss den Helige Andens gåva och vill att vi ska glädjas åt den gåvan till fullo. Den Helige Andens ständiga sällskap gör det möjligt för oss att fatta beslut med förtröstan, känna oss tillfreds under prövningar, växa andligt, känna frid och glädje och tjäna andra. Det är sannerligen en gåva.

Helandet från andlig avdomning beror på vår tro och villighet att sträcka oss utåt, även när vi inte känner någonting. När vi strävar efter att inbjuda Anden i våra liv får vi maningar lite åt gången allteftersom vi lyssnar och lyder. Genom att leva våra liv i harmoni med Guds vilja utvecklar vi lyhördhet för Anden och blir gradvis helade från vår avdomning. Om vi sträcker oss ut mot Frälsaren även när vi inte känner någonting, hjälper han oss att känna att han är där (se L&F 88:63). ■

SLUTNOTER

1. Neal A. Maxwell, *A Time to Choose* (1972), s. 59.
2. Henry B. Eyring, "Den Helige Anden som din ledsagare", *Liahona,* nov. 2015, s. 105.

Tadeo Murillo *är från Heredia, Costa Rica. Han verkade som heltidsmissionär i Ecuador mellan 2013 och 2015 och gifte sig med sin fru Daniela 2018. Han verkar för närvarande i biskopsrådet i sin församling och tycker om att tänka på Mosiah 2:17, sitt favoritskriftställe, när han tjänar andra.*

I väntan på svar utan tvivel

Det krävs tålamod för att kunna skörda Herrens välsignelser, men som vi alla vet är det aldrig roligt att vänta.

Amanda Adomako

När jag var liten avskydde jag att vänta på nästa morgon. Jag var så ivrig och otålig över att få veta vad nästa dag hade att erbjuda att jag tillbringade många nätter med att vända och vrida på mig i sängen, växelvis slumra till och vakna och ofta gå fram till fönstret. Jag suckade besviket varje gång jag såg att det fortfarande var mörkt ute. För mig kändes det alltid som en evighet innan morgonen kom.

Ibland gick jag in till mina föräldrar mitt i natten och frågade vad klockan var. De brukade försäkra mig om att morgonen skulle komma. Jag sov alltid bättre efter det.

När vi väntar på utlovade välsignelser kan det ibland kännas så här. Vi ber uppriktiga böner, läser skrifterna och får de där varma känslorna av förvissning. Men om våra omständigheter sedan inte förändras omedelbart – om svaren eller välsignelserna inte kommer med en gång – kan vi börja tvivla på att de någonsin ska göra det.

Tvivel på att svaren kommer

Av erfarenhet har jag lärt mig att tvivel ofta kommer av att vi fokuserar på omständigheter i stället för på Frälsaren och hans kärlek till oss.

Ju mer vi förstorar upp våra omständigheter och vår hopplöshet i fråga om det som inte verkar hända just nu, desto mindre inser vi att Frälsaren älskar oss och är med oss för varje steg framåt som vi tar. Satan vet det här, och det är därför han planterar små tvivel hos oss som får oss att ifrågasätta den kärlek som Frälsaren har för oss, vårt eviga värde och hur mycket vi betyder för vår himmelske Fader.

Vänta utan att tvivla

Att vänta är en del av livet. Och det kan ibland kännas outhärdligt att vänta på Herrens svar och välsignelser och löften. Men det finns några saker vi kan göra för att vänta på välsignelser utan att ge efter för tvivel:

För det första kan vi se tillbaka på de tillfällen när vi *fick* svar eller maningar. Tänk på känslorna av värme eller glädje som viskade frid till ditt hjärta och sinne. De här känslorna och svaren kom från Gud. Sanningarna och löftena förändras inte för att tiden går. Vi kan följa det apostoliska rådet att ”omfamna

dina heliga minnen. Tro på dem. Skriv ner dem. … Lita på att de kommer till dig från din himmelske Fader och hans älskade Son. Låt dem skänka tålamod åt dina tvivel och förståelse åt dina svårigheter.”[1] När vi fokuserar på Anden och det som vi vet är sant faller våra tvivel bort. Och vi kan ha tillförsikten vi behöver för att gå framåt med hopp.

För det andra behöver vi komma ihåg att för att vi ska kunna ta emot personlig uppenbarelse måste vi vara villiga att gå framåt med trons öga trots att vi inte har all kunskap. Precis som jag alltid behövde vänta på att morgonen skulle komma kan vi inse att medan vi väntar på utlovade välsignelser finns det förberedelser att göra, små steg att ta och kunskap att få under tiden. Medan vi väntar kan vi lära och sträva efter att vara värdiga de välsignelser som finns i beredskap åt oss.

Slutligen kan vi ha ett evigt perspektiv och tänka på att ”vissa välsignelser kommer snart, andra kommer sent, vissa kommer inte förrän i himmelen – men de *kommer* förvisso till dem som omfattar Jesu Kristi evangelium”, som äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum har sagt.[2] ”Gud förväntar sig att ni har tillräckligt med tro och beslutsamhet och tillräcklig tillit till honom för att fortsätta framåt, leva och glädja er.”[3] Herrens välsignelser kommer *alltid,* precis som soluppgången varje morgon. Se till evigheten i stället för till morgondagen.

Att lära av väntan

Under tider när vi tvivlar och det känns som om vi befinner oss i ett mörkt rum utan himlens ljus, låt oss då tänka på att Frälsarens armar alltid är utsträckta mot oss, och att han ivrigt väntar på att vi ska sträcka oss ut mot honom. Han försäkrar oss om sin kärlek till oss, precis som mina föräldrar gjorde när jag var orolig för att det aldrig skulle bli morgon.

När vi gör Frälsaren till vårt främsta fokus blir det lättare att vänta på utlovade välsignelser och svar. Vår väntan blir en värdefull tid för lärdom och förberedelse. Vi kan lära oss att fokusera på vår himmelske Faders vilja och inte vår egen. Vi kan få veta med säkerhet att han älskar oss och hjälper oss varje gång. Och den vissheten övervinner allt tvivel och mörker. Morgonen kommer alltid, och det gör hans löften också. ■

SLUTNOTER

1. Neil L. Andersen, ”Minnen av avgörande andlig betydelse”, *Liahona,* maj 2020, s. 22.
2. Jeffrey R. Holland, ”Överstepräst för det goda som skall komma”, *Liahona,* jan. 2000, s. 45.
3. Jeffrey R. Holland, ”Terror, Triumph, and a Wedding Feast” (tal från en andakt vid Brigham Young University, 12 sep. 2004), s. 3, speeches.byu.edu.

Amanda Adomako *är från Accra, Ghana. Hon är en bokentusiast som också tycker om bra musik. Hon är som gladast när hon är med sin familj och gillar att vara den äldsta av fyra döttrar.*

MER FÖR DIG!

Du hittar fler artiklar riktade särskilt till unga vuxna i den digitala versionen av januarinumret av *Liahona* på **liahona.ChurchofJesusChrist.org,** eller i Evangeliebiblioteket.

Den här månaden hittar du fler artiklar om att få svar på evangeliefrågor, hur man hanterar och övervinner tvivel och hur man hjälper andra att göra detsamma.

DIGITALA ARTIKLAR

Mina frågor och Kristi kärlek
Rebecca Isaksen, Vestfold, Norge

Hjälpa närstående att möta frågor och tvivel i fråga om tro
Denya Palmer, Välfärds- och oberoendeservice

UV: AKTUELLT

Du hittar också fler artiklar varje vecka i UV: Aktuellt som finns i Unga vuxnas del av appen Evangeliebiblioteket.

Läran och förbunden genom åren

1831 – Under en konferens i Ohio röstade kyrkans ledare för att publicera Joseph Smiths "uppenbarelser och befallningar" under titeln **Book of Commandments** [Befallningarnas bok]. År 1833 förstörde en pöbelhop tryckpressen och brände större delen av manuskriptsidorna.

1835 – **Doctrine and Covenants of The Church of the Latter-Day Saints: Carefully Selected from the Revelations of God** [Läran och förbunden i de sista dagars heliga kyrka: Noggrant utvalda från Guds uppenbarelser] introducerades för kyrkan under en generalkonferens.

1844 års utgåva – Äldste Wilford Woodruff som var missionär i England fick i uppdrag att publicera Läran och förbunden. **1845 och 1846 års utgåvor från Nauvoo** duplicerade 1844 års utgåva på tryckplåtar av metall.

Läran och förbunden i två delar med nytt namn: "On the Doctrine of the Church of the Latter-day Saints" [Om de sista dagars heliga kyrkas lära] (**"Lectures on Faith"** [Föredrag över tron]) **"Covenants and Commandments"** [**Förbund och befallningar**]

1875 – Äldste Orson Pratt i de tolv apostlarnas kvorum påbörjade en ny utgåva där han delade in kapitel i verser och ordnade kapitlen i kronologisk ordning.

1876 års utgåva – 26 kapitel tillkom: historiska händelser (kapitel 2 och 13), tolkning av skriftställen (kapitel 77 och 113), invigningsbönen för Kirtlands tempel (kapitel 109), uppenbarelser som fanns med i Joseph Smiths historia men som inte publicerats tidigare, och andra.

1908 – Officiellt tillkännagivande 1 tillkom (**Manifestet** av president Wilford Woodruff 1890 som avslutade bruket med månggifte) **– första tillägget sedan 1876.**

Manifestet från 1921 limmas in som en separat sida

1921 års utgåva – Omarbetade fotnoter; den inledande texten i början av uppenbarelserna utökades; texten delades upp i två kolumner och Manifestet lades till som en del av texten; **"Lectures on Faith" [Föredrag om tron] togs bort.**

1981 års upplaga expanderades för att inkludera
– Joseph Smiths syn om **celestiala riket** (kapitel 137) och president Joseph F. Smiths "synen om **de dödas återlösning"** (138:60), överfördes från Den kostbara pärlan

– Uppenbarelse om att **"alla värdiga manliga medlemmar i kyrkan"** ska få bära prästadömet, vilken tillkännagavs den 8 juni 1978 och tillades som Officiellt tillkännagivande 2.

2013 års upplaga lade till **nya historiska upptäckter** i kapitelöverskrifterna.

Fortsatt uppenbarelse från Gud

är en av kyrkans viktigaste aspekter.

1830 1840 1850 1860 1870 1880 1890 1900 1910 1920 1930 1940 1950 1960 1970 1980

ILLUSTRATION FRÅN GETTY IMAGES

UNGA VUXNA

Hur kan vi blir mer lyhörda för Anden?

42

FRÅN HJÄLPFÖRENINGENS GENERALPRESIDENT

PRÄSTADÖMETS KRAFT I VÅRA LIV

22

KOM OCH FÖLJ MIG

INSIKTER OM LÄRAN OCH FÖRBUNDEN

26

TROFAST ÅLDRANDE

HUR MAN GÖR DE ÄLDRE DAGARNA TILL EN TID AV TILLVÄXT

36

FÖRÄLDRAR

EN ÖVERGRIPANDE VISION AV VÅRA BARN

38

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

SWEDISH
4 021743 63180 4
T1

Lokala sidor

FOTO JUDITH ANN BECK

L2 **"Evigt perspektiv"**
Äldste Gary B. Sabin

L3 **Gott Nytt År – för hundra år sedan**

L4 **Nygifta**

L5 **Mitt första tal på åtta år**
Anja Olergård

L6 **Guds finger förde oss tillsammans**
Jayne Bingham

L9 **Avresande missionärer**

L9 **En tillfällig mission på obestämd tid**

L11 **Vår mission började på ett underbart sätt**
Robert Davis

L12 **De svenska rötterna inspirerar**
Syster Tiffany Davis

L13 **För femtio år sedan**
Inger Höglund

L13 **Från Bolliaden 1971**

L14 **Avlidna**

L14 **Gobitar från sociala medier**

L15 **Svenska pionjärer – Måns Capson**

L16 **Vill du bidra med en artikel till Lokala sidorna?**

”Evigt perspektiv”

Äldste Gary B. Sabin, USA
President för området Europa

För många år sedan när jag verkade som stavspresident kom en fin syster in på mitt kontor med tårar i ögonen. Hon hade verkat som missionär, gift sig i templet och trofast tjänat i sina ämbeten. Fruktansvärda skogsbränder hade just dragit fram genom vårt område och många hem i vår stav hade förstörts, inklusive hennes. Som om det inte var illa nog var hennes hem ett licensierat äldreboende och var familjens huvudsakliga inkomstkälla. Alla hade evakuerats i trygghet, men hennes familjs världsliga ägodelar och levebröd var borta. Hon utbrast: ”Varför hände det här oss? Vi har hållit våra förbund!”

Jag uppsände en tyst bön och lade sedan ett tomt vitt pappersark på skrivbordet framför henne. Sedan ritade jag en knappnålsstor prick mitt på papperet och sa: ”Den här pricken representerar jordelivet. Låt oss föreställa oss att papperet representerar evigheten och sträcker sig ändlöst ut i alla riktningar. Jag är så ledsen att du råkade ut för det här, men jag ber dig att inte stirra dig blind på pricken.” Heder åt den här systern, för hennes uppsyn förändrades omedelbart och hon sa med en lättnadens suck: ”Aha, jag förstår. Det kommer att ordna sig. Tack!”

Skogsbränderna som ödelade vårt område drevs på av vindar på drygt 35 meter per sekund. Deras lågor piskade urskillningslöst genom bostadsområden och hoppade över ett hus för att slumpvis bränna ner andra. Äldste Dale G. Renlund har sagt: ”Att tro att livet kommer att behandla dig rättvist eftersom du är rättfärdig är som att tro att tjuren inte kommer att anfalla dig eftersom du är vegetarian.” Skrifterna påminner oss om att orättvisa omständigheter är en del av jordelivet, att ”[Gud] låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga”.[1]

Sanningen är den att jordelivets skiftande problem är grymma ibland, men tack vare Frälsaren överglänser evighetens löften även de mörkaste av jordiska prövningar. Ett evigt perspektiv ändrar allt när vi förstår att ”allt detta ska ge dig erfarenhet och tjäna dig till godo”.[2]

Äldste Neal A. Maxwell delade med sig av denna insikt: ”Hur kan du och jag alltså förvänta oss att vi ska glida genom livet som om vi sa: ’Herre, ge mig erfarenheter men inte sorg, inte smärta, inte motstånd, inte svek, och låt mig absolut inte bli övergiven. Bevara mig, Herre, från alla de erfarenheter som gjorde dig till den du är! Låt mig sedan få komma och bo hos dig och till fullo dela din glädje!’ ”

Vi behöver i sinnet vara fast fokuserade på vår sanna identitet och på Guds plan för oss för att inte bli förblindade och spåra ur på grund av den jordiska ”prickens” inneboende svårigheter. Som äldste John H. Groberg sa: ”Det finns en koppling mellan himlen och jorden. När man hittar den kopplingen ger den mening åt allt, även döden. Om man missar den blir allting meningslöst, även livet.”

Ett evigt perspektiv hjälper oss att inse vad som egentligen betyder något. Vi skulle göra klokt i att betänka att vi bara kan ta med oss tre saker när vi dör: våra relationer, vår kunskap och vår personlighet. Det skulle vara mycket kortsynt att fokusera på irrelevanta saker på bekostnad av det som är relevant, och ändå är det precis vad större delen av världen gör. Job förkunnade: ”De lever sina dagar i välmåga, och i frid far de ner till dödsriket.”[3]

Aposteln Paulus bekräftade evighetens löften. ”Vad ögat inte sett och örat inte hört och människans hjärta inte anat, det har Gud berett åt dem som älskar honom.”[4] Det vore dåraktigt att byta bort sådana fantastiska välsignelser mot en bildlig ”linssoppa”.[5] Det

som är av störst betydelse bör aldrig utelämnas åt det som betyder minst! När vi möter livets svårigheter är det min bön att vi kan se bortom jordelivets prick genom att höja blicken, inse vilken vår eviga identitet är, inse syftet med vår jordiska resa och vilket hopp om en härlig evig bestämmelse som väntar de trofasta. ■

FOTNOTER:
1. Matt. 5:45.
2. L&F 122:7.
3. Job 21:13.
4. 1 Kor. 2:9.
5. Se 1 Mos. 25:31–34.

LOKALA SIDOR

Gott Nytt År – för hundra år sedan

NORDSTJÄRNAN

ORGAN FÖR DE SISTA DAGARS HELIGE

SALT LAKE TEMPEL

SANNINGEN, KUNSKAPEN OCH TRON ÄRO FÖRENADE.

N:o 1. 1 JANUARI 1921. 45 Årg.

Proklamation till nationerna.

Herrens högtidliga varning.

Av Dr. James E. Talmage.

Nationerna äro de enheter, varuti mänskligheten är uppdelad. Var och en av dessa existerar som ett organiserat samhälle, under en gemensam regering och vanligtvis under noga utmärkta landgränser. Varje nation är sammansatt av enskilda individer, och en nations verkliga karaktär utgöres av den algebraiska summan av dess medborgares karaktärer. Denna kan dock vara olika mot den nationella regeringens karaktär — d. v. s., då denna tillsättes av en, från massan skiljd, styrande klass, som utövar ett godtyckligt herravälde.

När en autokratisk regering ersättes med en demokratisk, så bliva medborgarna i nationen ansvariga för sin regerings karaktär, ty makten att bestämma dess kurs ligger då hos dem. Nationer, och i synnerhet deras regeringar, kunna därför vara goda eller dåliga, ärliga eller oärliga, sanningsenliga eller bedrägliga, korteligen: rättfärdiga eller orättfärdiga. »Välsignat är det folk, vars Gud Herren är» (Ps. 33: 12). »Rättfärdighet upphöjer en nation, men synd är ett folks fördärv». (Ords. 14: 34).

Vi har bett Inger Höglund, författare till jubileumsboken "Steg i tro", att titta i kyrkans svenska tidskrifter bakåt i tiden. Vi låter henne återkomma med dessa nedslag i historien även i framtida lokala sidor. Här kommer tre nyårshälsningar tagna från januari 1921 som säger mycket om hur det var i kyrkan för 100 år sedan. När man på den tiden använde ordet konferens menade man en grupp av enheter. I dag säger vi stavar eller distrikt. Tidningen för medlemmarna i Sverige hette Nordstjärnan.

Konferens- och grenspresidenters vittnesbörd och förhoppningar om verksamheten i Jesu Kristi kyrkas mission i Sverige under år 1921

Stockholms konferens *(distrikt)*

De stora högtidsdagarna – jul och nyår – ha sin betydelse även för oss, och under firandet av dessa går vår tanke tillbaka till det gångna årets händelser och även undra vad det nya året bär i sitt sköte.

Mitt arbetsfält blev Stockholms konferens och denna innefattar Södermanland, Uppland, Västmanland, Nerike, Dalarne och Gotland. Och i konferensens 7 grenar finnas 992 kyrkomedlemmar, och många undersöka vår tro. Mötena i vårt präktiga kapell äro väl besökta. Söndagsskolan är i ett blomstrande skick. Ungdomens utbildningsförening gör en storartad mission. Den kvinnliga hjälpföreningen arbetar ihärdigt, och som bevis kan nämnas att den för några dagar sedan genom en anordnad "musikafton" ökade sin kassa med 204 kr och 80 öre, vilket tillika med donationerna under året som julgåvor utdelats till behövande. Distriktslärare besöka medlemmarne troget varje månad. En engelsk skola organiserades sistlidne november och har talrik tillslutning. Stockholms sångkör äro vi alla intresserade uti och den har varit av stort värde i kyrkomötena.

Tillsammans med mina medhjälpare och min hustru Signe Viktoria önska vi alla våra trossyskon och vänner ett Gott nytt år och Guds välsignelser.

Gideon N Hulterström
Konferenspresident
Svartensgatan 3, Stockholm

Göteborgs konferens

Det gamla året 1920 är ändat och då vi se tillbaka, kunna vi ej undgå att reflektera över vad det givit oss. Om inte alla förhoppningar blivit uppfyllda, så ha vi, sista dagars heliga, här i Göteborg likväl så oändligt mycket att tacka Herren för.

Göteborgs konferens har för sin missionsverksamhet ett vidsträckt område och en stor del av det är tätt bebyggt. Av brist på missionärer har verksamheten på landsortsplatserna legat

nere under några år. Sålunda är Jönköpings, Trollhättans, Skövdes och Karlstads grenar utan lokaler och på dessa med flera orter äro de heliga ej heller lokalt organiserade.

Söndagsskolans verksamhet är fördelad på två klasser, en för de äldre, den så kallade teologiska, och en för barn av olika åldrar. Skolan är välbesökt, och lärarpersonalen förtjänar all erkänsla för nit och punktlighet. Unga män och unga kvinnors utbildningsförening håller reguljära möten och kan glädja sig åt talrika besök av kyrkomedlemmarna, samt även besökare och programdeltagare av utom kyrkan stående intelligenta män och kvinnor. Vi ha ingen egentlig sångkör; men en syster som spelar orgeln och några andra musikaliska syskon som med stränginstrument samspela med orgelmusiken. Vi ha haft den oskattbara glädjen att under år 1920 genom dop och konfirmation inlämma 8 äldre och 5 yngre personer i Jesu Kristi kyrka.

Och så vilja vi begagna tillfället att önska ”Stjärnans” läsekrets ett rikt välsignadt Godt nytt år och önska tillika att vi alla må med förenade krafter och medan dagen ännu varar verka var och en i sin mån efter den nåd som Herren tilldelat oss, alltid ihågkommande att den förfluten tid aldrig kommer åter.

Edra bröder i Kristo
Aug. Hedberg
grensföreståndare
Ernest Hedberg
sekreterare och missionär
S:t Pauligatan 15, Göteborg

Norrköpings konferens

Under lång tid ha vi ej kunnat hålla offentliga möten, men vi ha första söndagen i varje månad samlats i syskonens Samuelssons hem och där åtnjutit det heliga sakramentet till åminnelse av vår Herres och Frälsares död. Den andra söndagen i varje månad har kvinnliga hjälpföreningen samlats i någon av ”syskonens” hem. Vi ha också regelbundet samlats i undertecknads hem till arbets- och symöte. Genom de arbeten vi förfärdiga ha vi bildat en liten hjälpkassa till fördel för våra missionärer som rekryterats av ”landets söner”. Bostadsförhållandena ha under lång tid varit ganska svåra, så det har ej varit möjligt att kunna till samlingsplats få hyra någon slags lägenhet. Men vi emotse med stora förhoppningar att detta nya år skall i detta avseende medföra någon lösning i denna för verksamheten viktiga fråga, och vi härigenom kunna ännu en gång få hälsa Herrens tjänare från Sion välkomna i vår krets. Tillsammans med grensföreståndaren broder C.J. Samuelsson och alla de heliga i vår konferens önska alla våra trossyskon och ”Nordstjärnans” läsekrets ett Gott nytt år 1921.

Gertrud Andersson,
Sekreterare
Södra Kyrkogan 30, Norrköping ■

Nygifta

Russel Peña Rojas och Anna Peterson

JONNA EKEDAHL

Anna Peterson, uppvuxen i Västerhaninge, Stockholm, och Russel Peña Rojas, född och uppvuxen i Cusco, Peru, har gift sig. Paret vigdes den 26 september 2020 av Eduardo Cordova. Anna är dotter till Eric och Susanne Peterson och Russels föräldrar heter Julio Peña Aguirre och Piedad Rojas Coyla. Russel

och Anna träffades i Peru hösten 2018 när Anna var där på en volontärresa. Paret bor numera i Nynäshamn, tillhörande Västerhaninge församling. ■

Nu tar redaktionen för Liahonas Lokala sidor gärna emot information om nygifta par. Begränsa texten till cirka 70 ord. Bifoga en bild på brudparet. Skicka till: terez.nilsson@gmail.com

Mitt första tal på åtta år

Anja Olergård
Västerhaninge församling

När jag blev ombedd att tala på vår stavs utsändning tillsammans med mina föräldrar, Bruno och Harriet Klarin, blev jag först glad som en ko på vårutsläpp! Jag har längtat efter att tala i över åtta år. Så länge är det sedan jag varit på ett sakramentsmöte. Jag som bara haft hemkyrka i många år saknar många saker som är lätta att ta för givna. Jag har särskilt saknat att få höra och sjunga psalmer, men också att få använda min röst för att bära mitt vittnesbörd, leda en lektion eller hålla ett tal.

Jag blev så lycklig för att jag nu skulle få vara delaktig i kyrkan och inte bara i själva evangeliet. Jag hoppade nästan i soffan av glädje, ända tills jag kom på att jag skulle vara i bild och att jag väger för mycket. Sedan fick jag för mig att jag måste hålla det bästa talet jag någonsin hållit. Jag undrade också hur jag skulle kunna se mina anteckningar. Skulle jag titta under eller över glasögonen? Vilken klänning skulle jag ha på mig? Min skrivkramp släppte inte förrän jag lade bort dessa världsliga frågor. Jag behövde koncentrera mig mer på vad jag ville säga än hur jag skulle säga det. När jag började lyssna med mitt hjärta hörde jag Herrens röst.

Men det var ändå inte lätt. Nervositeten började några sekunder efter kallelsen och varade tills jag satte mig ner i rullstolen efter talet. Men trots mina tårar fick jag känna Guds hand i förberedelserna. Jag kände frågor i mitt hjärta som jag förstod att han tyckte var viktiga. Jag har saknat den processen och kände mig tacksam över att få uppleva detta igen.

Kvällen före talet var klockan över tio när jag kände att jag äntligen var klar. Jag behövde bara dubbelkolla hur långt talet var, vi hade fått tolv minuter var. Jag var rätt säker på att det var ungefär så långt och därför hade jag inte kollat det tidigare. Men när jag kommit halvvägs in i talet hade det redan gått tretton minuter! Jag blev förtvivlad, började gråta och blev lite arg på Gud. Jag hade ju verkligen gjort mitt bästa. Hur skulle jag kunna ta bort ett halvt tal när klockan var över tio och jag inte hade en droppe energi kvar? Det fanns inget annat att göra än att börja stryka. Ibland gick det enkelt, ibland dividerade jag med mig själv och grät en trött, frustrerad tår. Jag fick vägledning och kände hur budskapet i talet blev tydligare. Detta strykande och gråtande tog tre timmar. Jag kunde ligga ner hela tiden, annars hade jag inte kunnat stå upp nästa dag. Jag mjuknade i processen och insåg hur orättvist det var att bli arg på Gud för att jag hade samlat för mycket material. Han förlät mig och vi blev vänner igen.

En liten familjemedlem känner igen Anja på TV-skärmen.

När vi kom till kyrkan dagen därpå kändes det så gott. Det var så längesen jag varit i ett kapell. Teknikerna hade ställt upp massor med utrustning som jag inte visste vad den var till för. Men jag förstod att det måste ta lång tid att ta fram och koppla ihop allt och sen packa ihop när de medverkande gått hem. Jag insåg vilket enormt tjänande som ligger bakom varje möte och kände mig ödmjuk och tacksam för att jag fick bidra. Men jag hade ändå lite ont i magen. Jag tror att ljusskärmarna och kameran skrämde mig lite. Vi höll en bön för alla medverkande och jag skulle tala först. Jag vet inte riktigt vad som hände, men det var som att Gud själv lyssnade, och medan jag håller mitt ofullkomliga tal sitter han i himlen och strör glitter över det jag säger. På ett nästan mirakulöst sätt hade jag faktiskt hållit ett tal i kyrkan!

Coronapandemin har varit bra för mig, det hade man inte trott. Jag har fått se på så många möten, flera församlingar varje söndag! Jag har legat i soffan och sjungit psalmer, oftast i duett med min man. Jag har hört böner av andra än familjen, hört barnaröster, preludier, orgelmusik, musikframträdanden, tal av kära ansikten, främmande ansikten, folk som idogt tjänar Herren år ut och år in trots icke ideala omständigheter. Jag har fått en förstorad kärlek för människor i hela vårt land under den här tiden. Jag har njutit av att höra folk vittna på olika dialekter och känt gemenskap genom det. Jag har känt att vi alla tillhör samma kyrka, på ett sätt som jag inte känt förr.

På ett personligt plan har det här talet gett mig vackra kärleksbevis. Jag har fått så fantastiskt mycket fin respons. Sjuåriga Belle, som jag berättade om i talet, sa när hon tittat på det med sin mamma: ”Jag älskar Anja 1000%!” Jag fick också höra av min mans son och svärdotter att de hade satt sig tillrätta i soffan för att titta på mötet. Under preludiet och annonseringar leker deras snart ettåriga dotter i rummet. Sedan kommer jag i bild och hon hör min röst. Hon hajar till och blir glad, går fram till teven och klappar den, ”pratar” lite med mig och ler sedan stort mot sina föräldrar.

Dessa underbara tecken på barns kärlek kommer jag att bära med mig hela livet. Jag har mött så mycket kärlek i kyrkan, barn, ungdomar och vuxna som kommit hit och sjungit och lussat, hjärtattacker på dörren, hembakade lussebullar, kort och brev och till och med en adventskonsert. Gåvan med barnens kärlek i samband med talet fick jag för att jag tackade ja till att tala, fast jag egentligen inte orkade. Oavsett hur stort eller litet ens eget bästa är så gör Gud resten. När vi tjänar honom välsignar han oss många gånger om. Vilket privilegium det var att få hålla ett tal tillsammans med Gud när ingen kunde gå till kyrkan. Corona har välsignat mig. Jag hoppas att jag kan se alla livets prövningar på det viset. ■

Guds finger förde oss tillsammans

Jayne Bingham
Kaiserslauterns stav i Tyskland

För ungefär fyra år sedan fick jag veta att min farmors farfar, Erik Gabrielsson Englund, föddes i Finland 1848. Vi hade alltid trott att han var svensk, för det var i Sverige familjen bodde när hans son, min farmors far, emigrerade till Förenta Staterna år 1903.

Bilden på Ivar Englund med familj som återkom i Jaynes drömmar.

När jag hade fått veta detta forskade jag mycket i finska kyrkböcker och kunde hitta namn på flera generationer förfäder där. Genom forskningen fann jag också att Erik var äldst av 13 barn. Dessvärre slutar kyrkböckerna i Malax församling, där släkten bodde, omkring 1863. Så jag hade kommit till en återvändsgränd och kunde inte hitta några upplysningar om de 12 syskonen eller andra Englundska avkomlingar i Finland. Jag gav upp – nästan.

Då, i januari 2019, fick jag veta att en ung man i min församling hade kallats att som missionär tjäna i Finland. Hans namn är Stephen Koch. Jag måste medge att hjärtat tog ett litet skutt när jag

Jayne och hennes släktingar besöker Erikslund, platsen där den Englundska stugan hade stått.

fick den nyheten. Jag hoppades att han skulle kunna hitta några efterkommande till mina finska förfäder. Men jag visste att det var en önskan som nog inte skulle kunna uppfyllas. Han kunde ju bli skickad till fler än 30 olika platser i Finland. Vad var oddsen att han någonsin skulle få tjäna i Vasa, där mina släktingar kom ifrån? Och vad var oddsen att han skulle hitta någon enda av mina släktingar även om han tjänade i Vasa?

Under de efterföljande månaderna, medan äldste Koch förberedde sig för att åka till Finland, dök det ideligen upp ett gammalt foto i mitt minne. Jag till och med drömde om det på nätterna. Jag hade sett bilden när jag träffade våra kusiner i Sverige för några år sedan, men jag hade ingen egen kopia. Jag kunde inte komma ihåg namnet på släktingen eller något annat om fotot, men jag kunde klart se ansiktena för mig och jag kunde inte låta bli att tänka på dem. Jag såg dem i mina drömmar nästan varje natt och det kändes som att mannen på bilden kallade på mig. För mig var det ett tecken på att jag behövde göra något åt det.

Jag kontaktade Kerstin Sohlberg, min svenska kusin, och beskrev bilden för henne. (Hur jag hittade och träffade Kerstin är en annan mirakulös historia.) Efter att ha letat ett tag hittade hon det i sin mormors fotoalbum och hon skickade en digital kopia till mig. Bilden kom tidigt på sommaren och jag fick veta att mannen hette Ivar Englund. Jag ägnade flera timmar åt att forska om hans släkt och provade varje genealogisk vinkel jag kunde komma på. Men jag kunde inte förstå hur vi hörde ihop med dem. Jag var så frustrerad.

Som så ofta ville Gud att jag skulle göra något aktivt för att få se underverk. Jag kände mig manad att skicka en kopia av fotot till äldste Koch, trots att jag inte kunde berätta något om personerna på bilden. Så jag skickade det till honom några dagar innan han reste till Finland.

Bokstavligen samma dag som jag satte mig ner för att forska mer om vår finska släkt blev jag ledd till flera upptäckningar och kontakter som gav mig information om Ivar Englund och bekräftade hans släktskap med mig. Verkligen ett mirakel!

Det här är vad jag fick veta: Ivar Englunds far var Johannes Gabrielsson Englund (1862–1947) och yngre bror till min farmors farfar, Erik Gabrielsson Englund (1848–1915). Så Ivar är kusin i första ledet till min farmors far, Erik Alfred Englund. Hans barn är sysslingar till min farmor, Hazel Virginia Englund.

Två dagar efter det att jag hade fått den här informationen fick jag veta att äldste Koch hade kallats att tjäna i Vasa som sitt första område i Finland. Som ni förstår blev jag överlycklig! Ännu ett underverk. Så jag skickade honom den

information jag hade om Englunds och sa åt honom att hålla ögonen öppna efter någon som hette Englund i Vasa.

Det visade sig att under hans första dag i Vasa, så gick han och hans kamrat ut för att ta kontakt med folk på gatorna. De träffade en man, Kenneth, som stod framför ett hyreshus. Han hade gått ut en liten stund för att röka när de gick fram till honom. Han var mycket vänlig och visade intresse för att träffa dem igen. Så de fick hans telefonnummer och gick vidare.

När äldste Koch senare i veckan ringde för att bestämma en tid då de kunde träffas, svarade Kenneth med att säga ”Englund”. Äldste Koch vågade inte hoppas att det kunde finnas något samband. När de kom hem till honom frågade de om han råkade känna en man som hette Ivar Englund. Ni kan föreställa er deras förvåning och förtjusning när Kenneth sade: ”Jaaa… han är min farfar.” Ännu ett under!

Jag fick genast nyheten från äldste Koch och hittade en Kenneth Englund från Solf i Vasa, Finland på Facebook. Tydligen var Kenneth lite skeptisk till att han skulle ha amerikanska släktingar. Han hade aldrig hört att han skulle ha släktingar i USA. (Det här fick jag veta senare.) Vi chattade på Facebook och jag skickade honom en kopia av fotot som jag hade av Ivar Englund. Då visste Kenneth med säkerhet att vi var släkt.

När Kenneth berättade att två av barnen på bilden fortfarande levde grät jag glädjetårar. Jag visste att jag måste få träffa båda två medan de fortfarande var vid god hälsa. Så jag frågade Kenneth om vi kunde komma på besök. Han föreslog att vi skulle komma till Finland på sommaren, när vädret är fint. Men det var 9 månader dit. När jag frågade om vi kunde komma tidigare gick han modigt nog med på att ta emot oss, trots att vi egentligen var främlingar som han just kommit i kontakt med. Ytterligare ett mirakel!

Men det slutar inte där. Kerstin är den svenska kusin som jag fick fotot av. Jag visste att hon också ville veta mer om Englundsläkten i Finland. Så jag kontaktade hennes familj och bjöd dem att komma med. Hennes barn, Elin och Tommy, sa genast att de ville följa med. Men ärligt talat var jag inte säker på att Kerstin ville komma. Hon hade aldrig varit utanför Sverige eller Norge och hon hade aldrig flugit. Så när hon skrev att hon skulle följa med visste jag att vi bevittnade ännu ett underverk.

Tidigt i oktober, bara fem veckor efter att vi hittat varandra, kom vi till Finland. Vi träffades allihop på en restaurant som låg i ett hus där Ivar Englund en gång bott. Vi var 25 stycken och det var en härlig dag.

Vi tillbringade veckoslutet tillsammans och underverken fortsatte. Ivar Englunds dotter Karin är en stor källa till kunskap. Vi satt och tittade igenom gamla fotoalbum och hennes minne för detaljer och sammanhang är verkligen mirakulöst! Hon kunde identifiera varje person på bilderna, berätta om dem och förklara sambanden i släkten Englund. Med de uppgifter som hon gav oss har jag kunnat finna många, många fler anfäder.

På vår andra dag i Vasa tog våra släktingar oss med för att besöka gravar så att jag kunde finna årtal som jag hade sökt. Efter det åkte vi till den plats där min farmors farfar hade fötts. Det var verkligen speciellt för oss att återvända till den plats som vi alla

I kyrkan i Vasa: Äldste Stephen Koch, Kenneth, Amias och Charin Englund, Jayne Bingham.

hade anknytning till och vi fick lyssna till en lokal historiker som berättade om egendomen. (Det visade sig att jag var släkt med honom också.)

Det här var generalkonferensens söndag. Vid slutet av dagen träffade vi äldste Koch och hans kamrat i kyrkan i Vasa. Kenneth Englund och hans familj följde med så att vi skulle kunna ta ett foto med oss alla tillsammans. Medlemmarna i Vasa gren var mycket välkomnande mot Kenneth och hans familj. De tog sig tid att prata med dem och visa dem runt kyrkan.

Släktingarna Englund talade om för mig att de fått ett mycket fint intryck av vår tro. Jag har fått flera brev sedan vi kom hem och de erkände alla ”Guds finger” i att föra oss tillsammans. ■

Avresande missionärer

Andre Caballero från Kristianstads församling har kallats på mission. Han kommer att verka som spansktalande missionär i Frankrikemissionen Lyon. Andre är son till Abel och Sandra Caballero. ■

Andre Caballero

En tillfällig mission på obestämd tid

Leif G. Mattsson och Eva Ringheim Mattsson tjänade som tillfälligt missionspresidentpar i Sverigemissionen Stockholm från den 30 juni 2020 till den 26 augusti 2020.

På grund av den härjande covid-19-pandemin fick Sverige från mars 2020 inga nya missionärer. Alla äldre missionärspar samt yngre missionärer med astmaproblem fick åka hem, och all hantering av visum från USA till Sverige upphörde. President och syster Davis, som var kallade att tillträda den 30 juni 2020, fick inga visum och kunde därför inte ta över när president och syster Youngberg åkte hem efter sina tre år här. 55 missioner över hela världen drabbades av samma problem. Lösningarna varierade. Vissa missionspresidentpar kunde stanna längre än tänkt, i vissa missioner fick områdessjuttio träda in och i andra missioner kallades lokala par. Leif och Eva Mattsson var ett sådant lokalt par. Eva och Leif berättar:

Den 17 juni fick vi ett telefonsamtal från äldste Kopischke i områdespresidentskapet i Frankfurt, och han frågade oss om vi kunde hoppa in som tillfälligt missionspresidentpar i Sverige – på obestämd tid – och vi svarade ja. Leif hade tjänat i tre år som rådgivare åt president Youngberg och hade god kännedom om missionärerna.

En hektisk tid följde med besök i missionshemmet i Stockholm för att få instruktioner av paret Youngberg och vi var med om en utsändning för alla nya missionspresidentpar via nätet. Vi packade och sedan var det bara att lämna huset i Askim i Göteborg och flytta till missionshemmet i Stockholm. Vi fick underbar hjälp av assistenterna till missionspresidenten och de andra äldsterna på kontoret. Milt och vänligt guidade de oss in i de rutiner som de var vana vid.

Vi bad om inspiration för att göra det som Herren ville att vi skulle göra under den korta eller längre tid som vi skulle vara på plats. Vi ville följa president Russel M. Nelsons råd att söka upp en plats att be, att skriva ner våra intryck och sedan agera. På kort tid fick vi gjort många saker som vi kände behövdes. Detta rörde allt från praktiska saker i missionshemmet till nya initiativ till bättre samarbete med stavar

President och syster Mattson tillsammans med stavspresidentskapet i Stockholms södra stav och deras hustrur. Från vänster: Leif och Eva Mattsson, Ola och Camilla Kärn, Joseph och Ulrika Bautista, Anna och David Newell

President och syster Mattsson tillsammans med den nyanlända missionspresidenten Robert Davis och hans hustru Tiffany

och distrikt (som vi hoppas ska bli en god tradition). Och naturligtvis hade vi fysiska besök och personliga intervjuer med varje missionär. De var 88 när vi kom och antalet minskade stadigt vid varje förflyttning. Mer än 60 unga missionärer väntar i skrivande stund på sitt visum för att få komma hit medan de under tiden tjänar i andra missioner – oftast i USA.

Var det en lycklig slump att vi hamnade i missionshemmet genom denna kallelse? Den 24 februari 2018, två år innan covid-19 drabbade Sverige, var vi i templet i Köpenhamn. Leif fick där ett tydligt intryck från Herren att han skulle kallas som *ersättare* för president Youngberg när denne åkte hem. Hmm, vad skulle det betyda? Att president Youngberg skulle behöva åka hem i förtid av någon anledning? Att vi skulle kallas att tjäna i tre år efter honom? När sedan december 2019 kom och kyrkan annonserade att Robert och Tiffany Davis hade kallats till Sverige som missionspresidentpar, så tänkte man – vilket är ganska naturligt – att det kanske var egna tankar som hade spökat, att vi så klart var lite för gamla för ett sådant uppdrag, och vi slog oss till ro med detta. Vi inrättade oss i ett liv där vi försökte bli bättre på att höra Herrens röst. Vi har läst Mormons bok tillsammans dagligen. Vi har haft gemensamma morgon- och kvällsböner (oftast på knä) och vi har använt våren 2020 till att göra en massa praktiska saker i och kring vårt hus. Så faktum var att i juni, när kallelsen kom, var allt det praktiska på plats och vi var både mentalt och andligt förberedda. Det blev som Herren hade sagt till Leif, men på ett sätt vi aldrig hört talas om förut. Visst är det intressant att se hur Herren har sina planer klara? Han vet vad som komma skall. Det som händer i världen och i kyrkan är ingen överraskning för honom. Arbetet med att samla in Israel ligger i hans händer.

Efter det att president och syster Davis landade den 26 augusti blev Leif avskild som förste rådgivare i missionspresidentskapet. President och syster Davis hade med sig många verktyg från USA med vilka missionärer kan arbeta på nya sätt för att sprida evangeliet och för att samla in Israel på båda sidorna av slöjan. Att säga att vårt nya missionspresidentpar är ”taggade” att arbeta här i Sverige är en mild underdrift. De är mycket entusiastiska. Paren Davis och Mattsson ser fram emot ett nära samarbete i våra kallelser och ett urstarkt samarbete med stavar och distrikt. Vi ska vara OSTOPPBARA, eftersom Herrens verk är OSTOPPBART. Stavs-, distrikts- och missionspresidenter har fått nycklar var för sig, och det är när dessa kommer tillsammans i enighet som miraklen kan äga rum. Vi längtar verkligen efter mirakel och att få uppleva ”den andra skörden” som vi har fått löfte om, första gången för 48 år sedan.

Vi är alla kallade att hjälpa till att samla in Israel. Det är bara att kavla upp ärmarna och göra det vi kan var och en. Vad kan du och jag göra? Till att börja med så kan vi bli vän med missionärerna på Facebook. Vi kan ”gilla” eller kommentera det de skriver och lägger ut så att fler får tillgång till deras budskap. Låt missionärerna intervjua dig om din väg till evangeliet. Hjälp till att filma någons omvändelseberättelse

Paren Davis och Mattsson tillsammans med flera av de heltidsmissionärer de är ledare för

så att den kan läggas ut på nätet. Var med och undervisa online. Bjud hem missionärerna så de får möjlighet att träna på det svenska språket – eller gör det per telefon om du är i riskzonen. Och såklart skulle de älska att bli bjudna på lite mat. Något av detta kan både du och jag klara av. Vi behöver varandra för att kunna utföra ett stort verk. Glöm inte att ”av det ringa kommer det som är stort”. ■

Med kärlek, Leif och Eva Mattsson

Vår mission började på ett underbart sätt

Robert Davis, missionspresident
Stockholms församling

Många har haft möjlighet att lyssna till vårt nya missionspresidentspar, Robert och Tiffany Davis, via de utsändningar som gjorts. Vi har ändå valt att låta några härliga berättelser ur deras tal ta plats här i Liahona. Det är så inspirerande att läsa om hur himlen orkestrerar skeenden på jorden för att välsigna individer. Den här lilla berättelsen handlar om det som hände under de två månader president och syster Davis var fast i Kalifornien i väntan på sina visum.

I slutet av juni, när vi skulle resa till Sverige, fick vi besök av en kär vän och före detta granne. Vi hade bott i samma grannskap i södra Kalifornien med våra unga familjer. Vår vänskap med henne har sträckt sig över 26 år. Hon sa att hon hade några frågor om Mormons bok och om kyrkan.

Många år tidigare hade vi bjudit med henne till kyrkan och hon hade kommit flera gånger. Vid den tiden trodde vi att hon skulle bli döpt och medlem i kyrkan. Men trots att hon verkligen var intresserad så hindrades hon av några utmaningar som störde hennes förmåga att utvecklas i tro.

Efter att nu ha träffat henne igen för att svara på hennes frågor om Mormons bok var det tydligt för oss att det nu var dags för henne att gå vidare. Vi uppmanade henne att ta missionärslektionerna hemma hos oss och det gjorde hon. Våra lokala missionärer i Kalifornienmissionen Newport Beach undervisade denna kära vän i vårt hem. När lektionerna började tittade hon på Tiffany och mig och sa: ”Ni kan inte åka till Sverige än. Ni har oavslutade affärer här och jag tror att ni måste ta hand om mig först.” I augusti, innan vi kom iväg till Sverige, fick jag äran att döpa henne i vår swimmingpool.

Om vår mission inte hade försenats hade vi inte fått möjlighet att undervisa vår kära vän och hon skulle inte ha blivit döpt. Tiden var rätt för vår kära vän att ta emot evangeliet. Herren är medveten om allt och kan placera oss alla på rätta platser, även under en pandemi.

Den här upplevelsen bekräftar för oss Herrens medvetenhet om, intresse för och kärlek till individen. Trots fördröjningen av vår ankomst till Sverige tycker vi att vår mission började på ett underbart sätt. ■

De svenska rötterna inspirerar

Syster Tiffany Davis
Stockholms församling

Carl Erik och Johanna Lindholm

President och syster Davis tillsammans med sin yngsta dotter Johanna

Jag vill berätta lite om mina rötter här i Sverige. De visade verkligen mycket stor tro. Min farmors mors föräldrar blev medlemmar när kyrkan var ny här i Sverige. Carl Erik Lindholm var den första av dem att döpas. Han döptes 1856. Han föddes i Uppsala och var missionär i Norrland och distriktspresident i Sundsvall. I hans dagbok läste jag att han översatt och skrivit för både Nordstjärnan och den brittiska motsvarigheten *The Millennial Star*. Under tiden arbetade han som skräddare. Det var på skrädderiet som han träffade sin blivande fru, Johanna. Johanna döptes tre år efter Carl Erik i ett hål i isen. Detta gjordes mitt i natten för att undvika förföljelse.

Jag visste ingenting om detta förrän en del år efter min mission. Min man och jag bestämde oss då för att ge Johannas namn till vår yngsta dotter. Vi ville att våra barn skulle minnas att våra förfäder från Sverige hade mycket stor tro. Vår dotter Johanna tjänar som missionär sedan i mars 2020. Hon blev kallad att tjäna i Sverige, men i skrivande stund gör hon sin mission i USA i väntan på sitt visum.

Efter Carl Eriks missionsuppdrag träffades han och Johanna i Köpenhamn 1861. De tog först ett fartyg till England. Carl Eriks missionspresident, som var med på båten, vigde dem innan de reste vidare till Amerika. Tillsammans med Wooleys handkärrekompani gick de sedan över den vidsträckta prärien för att kunna samlas med de heliga i Salt Lake City. Vilken bröllopsresa de gjorde!

Jag känner en speciell närhet till Carl Erik och Johanna och jag är säker på att de är med oss och vill se framgång i missionsarbetet här i Sverige. Jag vet att Gud är medveten om oss och om alla! ■

För femtio år sedan

Inger Höglund
Notiser och bild från Nordstjärnan 1971

Ingrid Gustafsson och Anders Rydström, båda Stockholms gren, vigdes på missionshemmet i Danderyd av president Herbert B. Spencer.

Välsignelser av barn

Häger, Liz Jessica Gabriella, Umeå, välsignades av Jan Åke Ottosson den 3 januari 1971

Mäenpää, Camilla Viktoria, Göteborg 2, välsignades av Erkki Mäenpää den 3 januari 1971

Mattsson, Bert Andreas, Göteborg 2, välsignades av Bert Mattsson den 3 januari 1971

Dop

Vuorinen, Aaro Aulis, Norrköping, döptes av Glade Willis och konfirmerades av Thomas Heath den 16 januari 1971

Vuorinen, Enne Maria, Norrköping, döptes av Thomas Heath och konfirmerades av Glade Willis den 26 januari 1971

Ordinationer inom prästadömet

Lundgren, Nils Gottner, Stockholm 1 och 3, ordinerades till präst av Holger Hardsten den 10 januari 1971 ■

Från Bolliaden 1971

Stockholms segrande juniorlag i basketboll. Nedre raden från vänster: Ingmar Gleissman, Per Nilsson, Per Åkebrand, Gerald Wennerlund. Övre raden: John Spencer, Jan Perciwall, Göran Kempf och Dennis Balck

Glada simmarflickor från Göteborg. Från vänster: Gil Herrey, Angela Månhammar och Eva-Lil Herrey

Mats Bloom (Ekelund) med välförtjänt segerleende efter en simtävling som gav nytt Bolliadenrekord.

Kerstin Strand (Förnes) servar medan tvillingsystern Karin avvaktar. För andra året vann denna duo damdubbeln i Bolliadens bordtennisturnering. ■

Avlidna

Eftersom vi har fått utökat utrymme i de lokala sidorna kan man nu använda upp till 100 ord när man skriver om en släkting eller vän som gått bort. Tips på information att ta med i minnesorden: namn, församling, ålder eller födelseår, familj, uppgifter i kyrkan, sysselsättning, egenskaper. Ta också med en eller två bilder på den som gått bort. Skicka till: terez.nilsson@gmail.com

Carl-Åke Andersson

Vår älskade **Carl-Åke Andersson** lämnade detta jordeliv augusti 2020 då hans stora, kärleksfulla hjärta inte orkade slå längre. Han föddes 1951 i Trollhättan, blev medlem i kyrkan vid tio års ålder och har varit aktiv i kyrkan sedan dess. 1972 gifte sig Carl-Åke och Lillemor och de fick tre barn. Carl-Åke var en hjälpande hand till många med sitt kunnande och sin arbetskraft. Han sa sällan nej när någon behövde honom. När Trollhättans kapell byggdes var han byggnadsansvarig samtidigt som han byggde upp vårt hem. Kapellet har fått många timmars kärlek, tjänande och förbättringar sedan dess av Carl-Åke. Åren blev kantade med sjukdomar och olyckor men han gav aldrig upp.

Lillemor, Joakim, Elinor och Carl-Henrik med familjer

Bo Georg Wennerlund har avlidit, 94 år gammal. Han gifte sig 1947 med Maud. De har åtta barn och 40 barnbarn. En tid efter Mauds bortgång 1999 gifte han sig med Birgitta Strandberg och fick två bonusbarn och sju bonusbarnbarn.

Bo Wennerlund som konfirmand

Bo G Wennerlund

Birgitta avled 2019. Bo döptes in i kyrkan 1949 och tjänade helhjärtat i varje uppgift han fick, bland annat som regionrepresentant, missions- och tempelpresident. Han hade ett levande vittnesbörd om Jesus Kristus och det återställda evangeliet som han delade med värme och inlevelse. Ledarskapsförmåga, humor, positivitet och kärlek till ungdomar och musik är några av hans mest uppskattade egenskaper. ■

Barnen, genom Nancy Bertilson

Godbitar från sociala medier

Gunilla Girhammar *skriver tänkvärda ord om ett hem att trivas i.*

De senaste tre åren har jag och min man hållit på med en omfattande renovering av vårt hus. Vi har gjort enorma framsteg och har till stora delar numera ett trivsamt hem, men vi har fortsatt stora projekt framför oss och emellanåt överväldigas jag av frustration och otålighet över kaoset det medför.

Men så i kväll kom vi hem vid 23:45 efter några dagars vistelse hos mina föräldrar i Stockholm och bar in vår 20 månaders yrvakna son. Han tittar sig omkring och inser var han är och hela hans ansikte skiner upp. Hans glädje går inte att ta miste på. Han skrattar och tjuter av förtjusning, pladdrar sig glatt igenom blöjbyte, vällingprocedur och slutligen aftonbön. När hans pappa till slut bär in honom till hans säng, är han full av förväntan och riktigt gosar ner sig i kudden och sover 30 sekunder senare.

Vaken sitter jag kvar med känslan av tacksamhet. Uppenbarligen har vi mitt i kaoset skapat åt honom ett lyckligt hem som

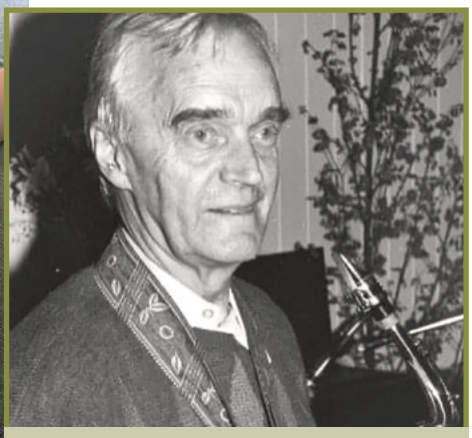

Gunnar Andersson (1920–2001) döptes i Skellefteå när han var i trettioårsåldern

han inte bara trivs i, utan älskar att komma hem till. Om jag kan lyckas med att fortsätta få honom känna så, spelar resten ingen roll. Då fungerar vårt hem på allra bästa sätt. Tacksam för stunder av insikt och perspektiv vi ibland välsignas med.

Lisen Henretta *skriver enkelt och charmigt om sin tro på eviga relationer och om glädjen i släktforskning. Så härlig läsning för alla släktingar och vänner hon har på Facebook!*

Pappa. I dag skulle du fyllt 100 år. Så klart önskar jag att jag frågat dig mer medan du fanns nära. Gissa vad jag önskar att jag kunde berätta allt jag lyckats ta reda på om din släkt nu. Vi har massor att prata om, men vi tar det sen när vi en gång ses igen. Till dess – hurra och grattis på 100-årsdagen min fina pappa! I dag blir det jazzfestival i himlen. Hälsa. Hej tisdag. ■

Svenska pionjärer – Måns Capson

Många strängar på sin lyra har Lisa Nyberg, författare till nedanstående artikel. Hon är bland annat musiker, pedagog, konstvetare och genealog. Ett stort intresse för kyrkans tidiga historia i Skåne har lett till djupdykningar i historiska arkiv och i kyrkans egna medlemsförteckningar. Lisa har tillsammans med sin forskarkollega Gunnel Girhammar (1947–2020) ledsagat många amerikanska medlemmar som genom åren kommit till Skåne för att se de platser deras svenska anfäder härstammat från. Liahonas lokalredaktion har bett Lisa att återkommande dela med sig av sitt kunnande.

Måns Jönsson Capson föddes den 15 september 1776 som son till Jöns Jönsson och Gertrud Bertelsdotter i Veberöd, en mindre ort några mil öster om Lund i Skåne.

Om Måns kunde man läsa i kyrkans tidskrift *Millenial Star,* 1853, att han under en lång levnad följt tre hustrur till sista vilan, att han hade 17 barn samt 53 barnbarn. Född på 1770-talet är Måns Jönsson Capson en av de äldsta på svensk mark, om inte rent av den äldste, som blev medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga när kunskapen om evangeliet började spridas i södra Sverige på 1850-talet.

Att i Sverige förena sig med en kyrka annan än den Evangelisk-lutherska var ett brott mot svensk lag. För att undgå myndigheternas lagföring begav sig många svenskar till Danmark där det rådde religionsfrihet efter att den nya *Grundloven* blivit antagen år 1849. Redan 1850 var Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga på plats i Köpenhamn. Under ledning av apostel Erastus Snow togs de första stegen för spridandet av evangeliet i Skandinavien. Redan från kyrkans första dop i Köpenhamn finns många svenskar med i uppteckningarna. Kontakterna, arbetsmöjligheterna och släktskapsbanden var då som nu många över sundet och landsgränsen.

76 år gammal reste så Måns tillsammans med sin son Nils Capson från Slimminge socken i Skåne med båt till Köpenhamn där Måns blev medlem i kyrkan genom att låta döpa sig, med Nils som dopförrättare. Dop och efterföljande konfirmation ägde rum denna sommardag

16 juni 1853. Därefter reste Måns och Nils tillbaka till Sverige.

Nils Capson (1816–1863) var väl förtrogen med det danska samhället. Han och hans yngre bror Carl Johan Capson (1822–1901) bodde sedan 1840-talet i Danmark där de utbildade sig och arbetade inom trädgårdsnäringen. I december 1851 döptes Nils Capson i Köpenhamn och han fick tidigt många tillfällen att tjäna i missionsarbetet. Förhörsprotokoll från polis och domkapitel vittnar om att livet som medlem i kyrkan i Sverige var såväl svårt som oförsonligt hårt. Brottsrubriceringen *mormon* räckte för rannsakan. Det skulle dröja tills 1868 innan lagen ändrades, men mellan 1850–1868 fanns det ingen möjlighet att utöva sin nyvunna tro utan allvarliga trakasserier som följd. Flera av Måns Capsons barn tog emot evangeliet, lät döpa sig och emigrerade därefter till Amerika, däribland Anna (f. 1810, gift med Anders Isgren), Nils, Carl Johan och Emma Ulrika (f. 1833). Kanske fanns tanken hos barnen Capson att deras gamle far skulle orka den långa resan till Sion, men Måns blev kvar i Sverige när Nils emigrerade till Amerika i december 1853, och han avled i Slimminge på försommaren följande år 1854.

Måns liv hade varit långt och händelserikt, han var en skicklig yrkesman och hade mycket erfarenhet av lantbruk och djurhållning. Från mitten av 1810-talet arbetade han som ladugårdsfogde på Skönabäcks säteri i Slimminge. Det betydde i praktiken att han var arbetsledare för cirka 100 personer som varje dag skötte djuren på säteriet. Hans arbetsinsats värderades högt av hans arbetsgivare och Måns fick bland annat fritt boende på sin ålders höst i en av säteriets gårdar som en sorts pensionsförmån.

Var kommer då namnet Capson ifrån? Måns tar sig detta efternamn under en period i början på 1800-talet då han arrenderade en stor gård i Tottarp som heter Kap-gården. Namnet stavas i dokumenten på olika sätt, exempelvis Kapsson,

Kap-gården utanför Tottarp, där den nu ligger efter enskiftet

Kapson eller Cappson. Det här var ju strax före enskiftets genomförande i Skåne, en av 1800-talets viktigaste förändringar i det svenska samhället (jämte järnvägen). Gårdarna i en by låg tätt samlade, ofta i anslutning till socknens kyrkobyggnad. Betes- och odlingsmark låg utanför byn. I praktiken betydde det att när något skulle göras på åkermarken var det allas ansvar. Enskiftet innebar att varje gårds mark samlades till en fysisk enhet, en del gårdar blev kvar i byn med åkrar i anslutning, medan andra fick flytta ut till sin tilldelade mark. Kap-gården flyttade ut ur själva byn och ett nytt boningshus uppfördes ca 800 meter från den ursprungliga platsen i byn. Där ligger gården än i dag, men när Måns brukade gården låg den fortfarande kvar i byn.

Vad skulle Måns se om han träffade sina efterkommande i dag? Han skulle möta en mycket, mycket stor skara såväl i Sverige som i USA. I flera släktförgreningar lever evangeliet som en vital kraft i livet och det finns medlemmar både i Sverige och USA som har Capson-rötter. Det finns också flera släktgrenar som inte tillhör Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, men som har flera mycket duktiga släktforskare i sina led. Många i Capson-släkten förefaller ha en stor ödmjukhet och respekt inför det som växer i naturen och för djurlivet. ■

Vill du bidra med en artikel till Lokala sidorna?

Vi tar gärna emot artiklar skrivna av medlemmar runtom i Sverige. Här kommer några råd till dig som vill bidra: Prata gärna med lokalredaktören om din idé till artikel i förväg. Alla typer av artiklar passar inte för publicering i *Liahona*. Vi vill hellre ha korta artiklar än långa. Vi vill hellre ha artiklar som handlar om människor än som beskriver möten och aktiviteter. Känner du någon som haft en speciell väg till det återställda evangeliet? Någon som haft en upplevelse som vi andra kan lära oss något av? Vill du skriva om en upplevelse från din mission, eller vill du berätta om hur någon gått den extra milen i sitt ämbete? Kontakta Terez Nilsson via telefon: 0708-430416, eller via e-post: terez.nilsson@gmail.com ■

SWEDISH